

Борис Младенов / Young

Мисли, надживели вековете

*Афоризми, сентенции,
народни мъдрости, лични мнения,
съждения и умозаключения,
епиграми и epitафии.*

В. Търново
2016

БОРИС МЛАДЕНОВ-YOUNG
МИСЛИ, НАДЖИВЕЛИ
ВЕКОВЕТЕ
АФОРИЗМИ, СЕНТЕНЦИИ,
НАРОДНИ МЪДРОСТИ,
ЛИЧНИ МНЕНИЯ,
СЪЖДЕНИЯ И
УМОЗАКЛЮЧЕНИЯ,
ЕПИГРАМИ И ЕПИТАФИИ

chitanka.info

За книгата и автора

Книгата „Мисли, надживели вековете“ е един прекрасен сборник от сентенции, епиграми, афоризми и прочие, поетично претворени, благозвучни, приятни за четене и лесни за разсъждения, усвояване и поуки. И тя, както и в предишните четири поетични книги на Борис Младенов-Young, стиховете са филигранно изплетени истини — лично сътворени или майсторски репродуцирани световно известни мъдрости. И в нея всичко е поднесено интересно и приятно за четене и размишления.

За автора би следвало да кажа, че го открих като приятел след половин веково прекъсване, а като творец — само преди няколко години. И съм изумен от грижовността му към семейството, научно-приложната му дейност като известен у нас и в Австралия хуманен лекар и усърдно развитие на литературно-творческите му заложби. Но навярно само така човекът става образец за истински преживян живот.

Христо Мандев — Хижар

*„Всичко хубаво, казано от когото и да е,
считам за свое.“*

Сенека Млади

I

*Не съм мъдрец, но мъдростите тача
и се захванах с трудната задача,
да вкарам чужди афоризми в ритъм —
наслада по-голяма да изпитам.*

II

*На внуците ми, в аморален свят родени,
са тези мъдри афоризми посветени;
Да ги напътстват по житейския им път,
та честни и почтени хора да растат.*

III

*Материята е безсмъртна, вековечна
и ни се губи, нито се създава;
В неспирен кръговрат и близка, и далечна
се движи и се видоизменява.*

IV

*Животът е най-чудната загадка.
Как от праха се е самосъздал!
И как в света, след Одисея кратка
отново се превръща в прах и кал?!*

V

*„Кои сме?... От къде сме?... Накъде вървим?“ —
попитал в древността Омар Хайям.
Аз тайната на този свят необозрим
и в двадесет и първи век не знам.*

VI

*Какво сме ние? Бръмка от верига
в един безкраен вечен кръговрат.
Чрез нас човешкият живот пристига
и продължава с нас по-нов, по-млад.*

VII

*Ако пространството над нас е безгранично,
ако безбройни са небесните тела,
не е възможно, обяснено и логично,
да сме единствени разумни същества.*

VIII

*Дошли сме на света — тълпи безлики;
Защо? Животът е загадка, мистика.
Малцина идват с мисия велика,
а милионите сме — фон, статистика.*

IX

*Защо се раждаме? За да умрем?
Дела по-висши нам са отредени:
с потомство в бъдното да предадем
като щафета родовите гени.*

X

*На този свят по висша воля си дошел.
Потомство да оставиш е свещената ти цел
и ако обич никому не си отдал,
то по-добре е, да не си се разждал и живял.*

XI

*Кой хората различни сътвори,
по цвет на кожата, по лицеви черти,
но с общи органи анатомични
и с разум, с мисли, с чувства идентични?!*

XII

*„Кажи ни, дядо, вярваш ли във Бога?“
Не знам, деца. Във висша сила? — Да!
Светът е пълен с тайни и не мога
научно всичко да си обясня!*

XIII

*Сред вярващите боговете нямат брой
и кой е истинският, не престава спора.
Аз мисля, ако има Бог, един е той
за всичките религии и всички хора.*

XIV

*Без брой са верующите в задгробен свят,
под форма на Небесен Рай и Пъклен Ад;
но ако има друг живот и след смъртта,
къде са доказателствата за това!*

XV

*Зачатието е най-стрнната загадка.
В съдбовен миг на устрем и копнеж,
с трептяща плът, разтърсена от тръпка сладка,
от нищото, живот да създадеш!*

XVI

*Уж всичко ми е ясно, ала не до там.
Зачатието не разбирам. И не знам,
как може от две клетки, слели се в едно,
да се развие ново живо същество!!!*

XVII

*Какво е непорочното зачатие?
Велико чудо и неповторимо.
За смъртния е тайнствено понятие,
неразгадаемо, необяснимо!*

XVIII

*Цветенце прецъфтя във цветната градина;
От семенцата му поникнаха дузина.
Така от животворното ти мъжко семе
потомство многочленно ще кълни след време.*

XIX

*Животът е Голгота, с тежък кръст на рамо,
но аз без ропот мъки и тегла търпя;
За нищо друго, заслужавало е само,
заради любовта да дойда на света!!!*

XX

*Животът е любов и любовта живот.
Ако умре животът, любовта загива,
но и без любовта, която ражда плод,
животът на земята няма перспектива.*

XXI

*На любовта животът се крепи —
инстинкт, по-силен от глада дори.
И немощ старческа да те обзeme,
меракът жив и здрав пак в теб ще дреме.*

XXII

*Ний, хората, за дружба сме родени;
Да си помагаме и се крепим.
Жена и мъж, в свещен съюз скрепени,
с любов рода човешки да множим.*

XXIII

*На любовта сме подчинени до смъртта.
Природата, като ни дава хъс и сила,
при всички случаи да продължим рода,
за вечността живота е подсигурила.*

XXIV

*Към всеки нов житейски период
пристъпваме като новородени,
без опит, ала жадни за живот —
за нови сръчности по-настървени.*

XXV

*Безброй неща в живота стават за пръв път,
но най-загадъчното, най-страхотно
е тайнството, с което тръпнещата плът
разбужда дремещото в нас животно.*

XXVI

*Щом трепне Ерос в пубертетната ни плът
и с бясна страст хормоните ни разтресат,
пристига любовта под форма на жени,
и цял живот на тях подвластни ни държи.*

XXVII

*За първата любов си спомням с пиетет:
в една далечна нощ заспах като дете;
събудих се младеж, от щастие обзет
и влюбен до уши, на Седмото небе.*

XXVIII

*За вас деца от щастие пламтя!
В невинността си нямате представа,
че недалеч ви чака любовта —
най-висшата наслада и забава.*

XXIX

*Какво сте на света, деца, до днес видяли!
Безброй неща не сте опитали дори
и тайнството на любовта не сте познали,
а тя в най-близко бъдеще ви предстои.*

XXX

*След Първата любов, ви чакат други, нови,
по-зрели, много по-вълнуващи любови.
Дерзайте, че животът е пред вас тепърва —
но само първата, докрай ще бъде Първа!*

XXXI

*Когато лумне обич между двама,
за дълго време скрита не остава;
Обратно, ако въобще я няма,
не би могло, да се наподобява.*

XXXII

*По-лесно би могъл проливен дъжд да спреши —
(възможно невъзможното да стане),
отколкото момата, в полет към младеж,
решила от любов да му пристане.*

XXXIII

*Младежо, пий до дъно любовта,
когато тя сърцето ти обзeme,
защото както всичко на света
и тя е краткотрайна и до време!*

XXXIV

*Любовта е привилегия сезонна,
дадена от бог на младостта,
както немощта през възрастта преклонна
е прерогатив на старостта.*

XXXV

*За младия човек кревата
е свят олтар на любовта;
Така трапезата богата
е дар свещен за старостта.*

XXXVI

*Не мисли за утрешния ден!
Забрави какърите от вчера!
За любов тоз миг ти е дарен,
всичко друго е мираж, химера...*

XXXVII

*Младежко, любовта е ценен дар природен,
не зная друг от него по-свещен;
Едва ли има начин по-богоугоден,
със който да започнеш своя ден.*

XXXVIII

*С какви девойки и жени дружиш?
Покриват ли се с твоя идеал?
Реши, преди с една от тях да спиш,
дали би с нея цял живот живял!*

XXXIX

*Бъди с жените честен и почен!
Обвързвай се, ако си убеден,
че цял живот и в радост, и в печал,
с една от тях щастливо би живял!*

XL

*Красивото лице ще погрознее
и стройното телце ще напълнее,
но ангелската доброта е свята —
през целия живот краси жената.*

XLI

*Отдалече всичко ни изглежда по-красиво;^[1]
по-загадъчно е звездното небе.
По-примамливо е и момичето свенливо,
недокоснато от твоите ръце.*

[1] Major e longinquo reverentia. — От далече всичко изглежда красиво. (лат.) ↑

XLII

*Онези мигове на трепети сърдечни
са по-добри, макар и бързотечни
от дълги часове на чувствена наслада,
които, чрез греха, ни водят в Ада.*

XLIII

*Когато любовта се зароди,
не са необходими излияния —
„говорят“ с поглед немите очи,
споделят болки, мъки и терзания.*

XLIV

*Най-сладка е целувката, тогава,
когато с поглед жадните очи
раздухат тлеещата в нас жарава
и огън в устните ни запламти...*

XLV

*Понякога докосване неосъзнато,
невинен поглед, трепетно мълчание,
са мигновената искра, която
разпалва тлеещото в нас желание.*

XLVI

*Желанието, лумнало като мечта и блян,
след миг над разума и волята ни надделява
и ни разтърсва с дива, сляпа мощ като вулкан,
докато усмири плътта с горещата си лава.*

XLVII

*Тоз, който пил е с пълни шепи
от извора на любовта,
обзет от демони свирепи
ще страда в ада на страстта.*

XLVIII

*Страстите ни, ако ги владеем,
ще ни служат винаги добре;
но дори за миг да не успеем,
нагубно-опасни стават те.*

XLIX

*На страстите сме цял живот подвластни,
робуваме им чак до старини;
и като ги загубим, сме нещастни —
живот без обич, без любов горчи.*

L

*Страстите са ветрове метежни.
кораба, към гибел с мощ стремглава
тласкат в морски ширини безбрежни,
но без тях не може, той да плава.*

LI

*Да действаш в миг на страст като пиян,
във вярност някому да се кълнеш,
е все едно във бурен океан
да плуваш в гибелен водовъртеж.*

LII

*Страстта изплита паяжина отначало
и продължава като паяк да плете,
догде обвърже твоята душа и тяло
с въже, преплетено в стоманено сръкме.*

LIII

*Който страстите си потушава,
като само ги задоволява,
той не ще ги утaloжи. Няма!
Огън все едно гаси със слама.*

LIV

*Сиестата не води към добро:
проспиши се и протяжка дива
разтърсва цялото ти естество —
наекс накрая те избива!*

LV

*Любов се прави най-добре на голо!
За нея знам един и същ сюжет:
не ни е дадена от Бог за соло —
два пола Той създал е за дует.*

LVI

*Протягането, всички го твърдят,
че половин сеанс ще ти достави,
но ако се протегнеш втори път,
цял полов акт не може да направи.*

LVII

*Разумът със любовта се разминава:
колкото по-крепка става тя,
толкова по-силно той се помрачава,
докато го грабне лудостта.*

LVIII

*Ако вземеш нещо в превищена доза,
от лекарство, то в отрова се превръща;
Любовта и тя търпи метаморфоза —
взета в силна доза е отрова съща.^[1]*

[1] Dosis facit venemon. — Дозата е, която прави отровата. (лат.) ↑

LIX

*Човекът, колкото е по-щастлив
и колкото по-безразсъдно люби,
той става по-ненещастен, по-страхлив,
че може щастието да загуби.*

LX

*Тоз, който не е имал дружба до сега
и никога в живота не е любил,
е много по-нешастен в своята самота,
от този, който двете е загубил.*

LXI

*Не зная и акълът ми не го побира,
как някои младежи карат днес без секс!
А питаш ли ги, се измъкват, под претекст,
че „истинската“ много трудно се намира!*

LXII

*Колко блудкова е любовта без секс!
Като ястие без сол и без пипер,
но и секс без обич ми напомня кекс,
който ни нагарча като хляба чер.*

LXIII

*Защо сърцето всички свързват с любовта?
Защото е на чувствата ни съпричастно;
ликува, страда и в любовната игра
на разум и на логика не е подвластно.*

LXIV

*Ти се измъчваш, момко, наранен от Феб.
Не го съзнаваш, колко многоси щастлив!
Животът ти едва се е прострял пред теб —
ще любиш, имаш време, докато си жив.*

LXV

*Без полза е човек след вятъра да тича.
е можеш да заставиш друг да те обича;
Над него нямаш воля, нито власт такава,
но можеш да изискваш да те уважава.*

LXVI

*Виждам, момко, че те мъчи бял какър:
смяташ, че не си достатъчно красив.
Всеки с нещо е от някой по-добър —
ти, с това, което си, бъди щастлив!*

LXVII

*Ти имаш чуден глас — едва ли го съзнаваш!
Могъщо средство за успех и за престиж;
От теб зависи само, как ще се „продаваш“
и кариера с него как ще изградиш.*

LXVIII

*„Не е хубаво човек да бъде сам“ —
рекъл Бог, когато сътворил Адам.
Взел реброто му и Ева той създал,
да споделя с нея радост и печал.*

LXIX

*Без жените, нашето начало
ласка майчина не би познало;
младостта любов не би вкусила,
ни утеша — старостта добила.*

LXX

*Красивата жена е радост за окото,
а близка за сърцето и душата е добрата;
прекрасна вещ е за мъжса в дома едната,
а другата — съкровище, по-ценно от златото.*

LXXI

*Домът ти скъп прилича на музей,
от него лъха мъртва красота
и без стопанка в глух покой немей —
жестока, тежка, душна самота.*

LXXII

*Жени! Почитам ви иви боготворя!
Но има уникална за това причина:
не само половината сте на света,
но раздате и другата му половина.*

LXXIII

*В дъждъта получих радостната вест:
не бе за вярване — пристига тя!
И стана чудо! Сякаш в нейна чест,
дъждът престана, слънцето изгря.*

LXXIV

„*Si vis amari, ama!*“^[1] — поговорката гласи
от древни римски времена, та чак до наши дни.
Любимата жена сърцето си ще ти даде,
ти първо ако ѝ предложиш своето сърце.

[1] *Si vis amari, ama!* — Ако искаш да те обичат, обичай! (лат.) ↑

LXXV

*Кажи ми, кой, жената ли или мъжа,
в любовния дует по-безразсъдно люби!
Разбира се — мъжът. Видял ли си, жена
по строен мъжки крак ума си да загуби?!*

LXXVI

*Не зная нищо друго на света,
по-лесно да изсъхва от сълзата,^[1]
най-вече ако е потекла тя
по прелестната буза на жената.*

[1] Nihil lacrima citius arescit. — Нищо не съхне по-бързо от сълзата. (лат.) ↑

LXXVII

*Не го съзнава тя, че е богата,
че има власт, да покори света;
богатството ѝ е във красотата,
а в дръзката ѝ младост е властта.*

LXXVIII

*Ако не беше мила ти, а друга,
едва ли бих в живота преуспял.
Ти имаш за успеха ми заслуга,
наравно с мен — наполовина дял!*

LXXIX

*С една съпруга да ме направлява,
не се издигнах до величие и слава;
И днес великите мъже, както преди
са вдъхновявани от няколко жени.*

LXXX

*Жените винаги харесвам аз,
най-вече като ни целуват!
Защото те единствено тогаз
не могат да ни... критикуват!*

LXXXI

*С жената никога недей да спориш!
Не си прави труда! Не заслужава.
Не ще успееш да я надговориш —
тя по начало е във всичко „права“.*

LXXXII

*По-лесно е да питаш старец белокос,
кога очаква своята кончина,
отколкото жена с неподходящ въпрос,
да питаш за рождената година.*

LXXXIII

*Жена с внимание ако удостоиш,
ще те помисли за женкар развратен;
Отблъснеш ли я — край на мъжкия престиж,
ще ти залепи етикет: „Обратен“.*

LXXXIV

*В живота всичко има стойност и цена;
Не е проблем жена да купиш за забава,
но няма как с пари да купиш любовта —
сърце единствено се за сърце „менява.“*

LXXXV

*Жена, която твърдо е решила,
да стане майка, ще роди дете;
Не го ли иска, няма воля, сила,
която от аборт да я възпре.*

LXXXVI

*Аборт какво е? И кое е по-добре:
един живот в зародиши да възпреш
или на бял свят, нежеланото дете
на мъки и тегла да обречеш?!*

LXXXVII

*Кой жив човек без умиление
би гледал женската гърда,
с отрок, засмукал в упоение
живителната ѝ кърма!*

LXXXVIII

*Каква по-мила, по-приятна гледка,
от бебе, на гръдта полуза спало!
Сърцето ми във гръдената ми клетка
от умиление е премаляло.*

LXXXIX

*От нея всеки мляко е бозал.
О, свята женска гръд! Ала защо
ѝ забранява светският морал,
да кърми на обществено място?!*

ХС

*Менят се времена и светски нрави
и няма край на научния прогрес,
но любовта, обратно, е в регрес —
днес в „епруветка“ бебето се прави!*

XCI

*Модерният човек забрави,
че чрез „целувки и милувки“
по бързо бебето се прави
отколкото едни обувки.*

XCII

*Щом всичко в този свят е преходно, нетрайно
и ний сме временни, не може любовта
в сърцата ни, да траеечно и безкрайно —
естествено е също да догаря тя.*

XCIII

*Щом слънцето залезе, месецът изгрява,
животът продължава да тече,
но любовта угасне ли, чер мрак настава —
светът изчезва в твоето сърце.*

XCIV

*От древен Рим до днес е явна тайна,
че за жените, добродетелта
най-често е уви! по-краткотрайна
от тяхната телесна красота.*

XCV

*Все по-нарядко срещаме жени почтени,
които в тези времена модерни
не са от добродетелта си уморени
и се запазват до смъртта си верни.*

XCVI

*Кучето от щастие край теб скимти,
в робска преданост и вярност ти се врича;
Като него няма друг (човек дори),
повече от себе си да те обича.*

XCVII

*Какво са изневярата и любовта?
Ези-тура-то на един и същ медал.
Когато вкусиши сладостите на греха,
пак от любов, на другата си се отдал.*

XCVIII

*Не се лекува изневяра с изневяра!
Тоз, който истински обича ще прости.
„Клин, клин избива“ — тази поговорка стара
за жалост в този случай никак не важи.*

XCIX

*Понякога е нужно добродетелта
на някоя жена да е голяма,
понеже твърде често се налага тя,
не за един да стигне, а за... двама!*

C

*Не би отишила добродетелта,
така високо, чак до небесата,
ако по пътя ѝ ръка в ръка
не бе вървяла с нея суетата.*

CI

*Девойката, която лесно се черви
от нечий поглед, намек, виц, похвала...
свенливо към земята свеждайки очи,
е много от „нешата“ опознала!*

CII

*Жена, не опознала любовта,
е злобна, раздразнителна и зла,
но и разлюбената не е „стока“ —
от гладен хищен звяр е по-жестока.*

CIII

*Не е възможно днес да срећнеш Пенелопа,
да бъде вярна цял живот на Одисей.
Но честно ли е тя без мъж да се „закона“ —
в очакване живота си да пропилей.*

CIV

*Неуката съпруга на овчаря
е много по-достойна и почтена
от знатната любовница на царя,
останала без чест и опетнена.*

CV

*Умната жена и да изневери,
тя го прави под секрет, с апломб, с финес
и семейството си пази, и държи
на съпружеската и на своята чест!*

CVI

*По жената съдим за мъжа:
ако е красива, пищна тя,
значи, че е гледана добре —
„носил“ я е явно на ръце.*

CVII

*Жена, цъфтяща в пищна красота,
в луксозна нова западна кола,
басират се, е гледана добре,
не от един, от няколко мъже.*

CVIII

*Кой ви научи български жени
пишкин, да се оправяте сами
и нежната ви женственост отне?
„Направиха го слабите мъже!“*

CIX

*Коя жена без ропот би приела,
да бъде втора за мъжка изгора!
И първа да е, пак не би го взела —
то значи, че след нея има втора.*

CX

*Жените днес са равни с нас, мъжете
и в правото си са, да ни избират,
а ако сексът ни е slab, помнете,
наместо ний тях, те ще ни шкартират.*

CXI

*„Не пожелавай чуждата жена!“-
Бог тъй от векове ни повелява,
но заповед, отнасяща се за мъжса,
на близната жена, не споменава.*

CXII

*„Кажи! — попитал дядо си един младеж.
Възможно ли е да обичаш няколко жени?“
„Когато имаш, синко, куп деца, ще разбереш,
еднакво можеш ли да ги обичаш ти“.*

CXIII

*Младеж попитах, що е целомъдрие.
„Не знам — отвърна той. И кой ли знае?
Момиче щом прегърна, без усърдие
то ляга с мен... И с другите така е!“*

CXIV

*Тежки са веригите на брака
и за да успее да ги влачи,
трябва двойката да бъде яка,
иначе ще дойдат... помагачи!*

CXV

*Вий идвате от два различни свята,
обвързани чрез брака от съдбата;
Търсете туй, което ви сплотява,
а не, което ви разединява.*

CXVI

*И да е тънка, с изработка фина,
обвила нечия глава,
юздата в брака, даже от коприна,
по същество е пак юзда.*

CXVII

*Често вършим палави неща,
в кратки връзки търсим лесна слава,
не защото смятаме така —
модата така ни повелява.*

CXVIII

*В днешно време кариера не се прави
със пълзене по служебни стъпала;
според новия морал и светски нрави
я градят успешно... в чуждите легла.*

CXIX

*За да вземеш службица удобна,
трябва да си в унисон с морала;
Не е важно колко си способна,
а по-важно е с кого си спала!*

CXX

*Адам и Ева ябълката предпочели,
но не защото е била по-зряла, по-червена;
От всички плодове, те с нея риск поели,
защото само тя била е... забранена.*

CXXI

*И преводите със жените бих сравнил:
красиви и модерни ли са, не са верни!
А верните по съдържание и стил
не са, за жалост, ни красиви, ни модерни.*

CXXII

*Раздялата убива любовта
или раздухва тлеещата жар,
тъй както духва вятърът свещта
или разпалва огъня в пожар.*

CXXIII

*Когато дружба истинска, сърдечна
обвърже две възлюбени души,
тя, на раздялата в страна далечна,
на времето, докрай ще устои.*

CXXIV

*Какво са любовта и ревността?
Два съда по рождение скачени;
Преливат се един във друг така,
че винаги са уравновесени.*

CXXV

*Ревността се ражда с любовта,
но не винаги умира с нея;
може да те следва до смъртта
и за нея няма панацея.*

CXXVI

*Какви модерни времена! Какъв морал!
Мъже, жени живеят повсеместно в грях
и публично се хвалят, кой с кого е спал —
от нищо никой вече няма срам, ни страх.*

CXXVII

*Семейните устои се рушат.
Светът е полу碌ял и пощурял —
мъжес, жени в греховни връзки „спят“
и няма чест, ни вярност, ни морал!*

CXXVIII

*Когато видя старец с баба под ръка,
им заблазявам, че до днес са оцеляли
и се възвръща вратата ми в любовта,
и в брака, с неговата святост, идеали...*

CXXVIX

*Целуват се по улиците младите „души“.
Събират се... Разделят се... Любов било това!
А някога не се докосвахме с ръце дори,
но златен юбилей празнуваме сега!*

CXXX

*Къде ли в наши дни ни е повел морала?!
След извънбрачен секс си пак морално чист.
А аз се чувствам сам реликва отживяла —
присмиват ми се, че съм жалък моралист.*

CXXXI

*Седем смъртни християнски грехове!
А до днес не съм изпитал ни един.
Веч е късно. Съвестта ми ме гризе,
че напускам праведен света. Амин!*

CXXXII

*Аз цял живот се готвех да отида в Раја.
До края като „прекален светец“ живях.
Но бях ли прав? Не знам! Сега се колебая —
да нямаш грехове, не е ли също грях!!!*

CXXXIII

*Чревоугодието смъртен грях се смята!
Признавам си с храната много съм грешил.
Но има ли по-свято нещо от софрата!
Леглото? Бих на второ място го сложил.*

CXXXIV

Човек живее, не за да яде;
Яде, разбира се, за да живее,^[1]
но не със апетита на прасе
и не да се гои и дебелее.

[1] Non ut edam vivo, sed ut vivamedo. — Не живея за да ям, а ям за да живея. (лат.) ↑

CXXXV

*Закуската изядох сам.
Обеда споделих с приятел,
ала вечерята ще дам
на първия си неприятел.*

CXXXVI

„Хапни си торта — дяволът ме изкушава,
щом още ти е сладко и ти се яде!“
Ала кантарът строго ме предупреждава:
„Килцата ти са пак над седемдесетте!“

CXXXVII

*След сън се чувствам лек като перце.
Стомахът ми е празен и стърже,
но пустият кантар, без жал и срам,
твърди, че пак съм сложил килограм.*

CXXXVIII

*Пак легнах гладен и стомахът ми стърже.
Каква ирония — при толкова храна!
Но пустата му мода, няма накъде,
щом искам да съм slab, глада ще изтърпя.*

CXXXIX

*На тъжна бедност Господ старостта орисал,
но в миг го осенила друга мисъл:
за да яде по-малко, той ѝ дал в замяна,
зашитен дар — забавена обмяна!*

CXL

*След вечерята богата
за почивка забрави!
Разходи се из махлата —
цяла миля извърви!*^[1]

[1] Post cenam non stare sed mille passus meare! — Не почивай след вечеря, а изходи една миля! ↑

CXLI

*Подправките от древността
са важна вкусова съставка,
ала от всички тях, глада,
за всяка манджа е подправка!^[1]*

[1] Cibi condimentum est fames. — Гладът е подправка за всяка манджа. (лат.) ↑

CXLII

*Не знам дали рогатият все още съществува.
Но ако е измислица, кажете ми тогава,
кой след като преядох, за сладкиши ми хортува
и към хладилника ме тласка и ме изкушава!*

CXLIII

*Не само пълнота днес не ни се нрави,
не са на мода Рубенсовите тела;
Проблемът е, че за да се запазим здрави,
е нужно да свалим излишните кила!*

CXLIV

*Пиянството, във Светото Писание
не фигурира като смъртен грях.
Да пием, набори, до безсъзнание,
че днес сме живи, утре ще сме прах!*

CXLV

*Пиянството откакто се е появило
и власт над хората добило без предел,
е много повече души опропастило,
отколкото животи мечът е отнел.*

CXLVI

*И в чашите, дълбоки или плитки,
далеч по-много хора, общо взето,
се давят в алкохолните напитки,
отколкото онези — във морето.*

CXLVII

*Ти пушиш от години, макар добре да знаеш,
че бавно, неотклонно копаеш своя гроб
и факта очевиден не искаш да признаеш,
че тъй изпразваш своя, а пълниш нечий джоб.*

CXLVIII

*Самокритиката е необходима,
(нищо че това ни е опротивяло),
както нужно е да тупаме килима
и измиваме кирта от своето тяло.*

CXLIX

*По-голяма смелост е необходима,
за да си признаем слабостта,
от онази храброст непоколебима,
в бой, с която срещаме врага.*

CL

*Всеки се страхува — мало и голямо;
Поводи — безбройни. Но храбрецът само
превъзмогва своя страх и жъне слава,
а страхливецът без битка се предава.*

CLI

*Страхливецът умира всеки път,
опасностите като го слетят.
Обратно, храбрият и славен мъж,
умира също, само че веднъж.*

CLII

*Тоз, който е храбрец, не се нуждае
от остра дълга шпага;
Изглежда, че опасността го знае —
далеч от него бяга.*

CLIII

*Човекът от желязо е създаден,
затуй веригите не му тежат;
в затвора, с дух на размисли отдален,
ги чувства като част от свойта плът.*

CLIV

*Младежко, ти стоиш на кръстопътя на живота,
към бъдното отправил взор тревожен и унил;
да имах мош, аз титлата си „лекар“ бих с охота
за младостта ти с нейните проблеми, заменил.*

CLV

*Блазе ти, момко, че си силен, здрав,
а не стариц износен, глух, болнав...
Ти имаш за живот и обич жаждада
и всичко в тоя свят ти се услажда.*

CLVI

*Щастлив си, момко, че си здрав и млад,
и в бедността си, си с любов богат;
а без любов, без здраве, без мерак,
с пари, с богатство, аз съм стар бедняк.*

CLVII

*Днес всичко се продава и купува;
Не само вещи — чест, любов, престиж...
И „мъжкото достойнство“ пари струва,
със него можеш бизнес да въртиш!*

CLVIII

*За порнографията днес предели няма.
Свенливостта е отживелица от вчера.
Ако „оная работа“ ти е голяма,^[1]
ти можеш с нея да направиш кариера.*

[1] Penis longis — basis vitae. — Дълъг член — основа на живота.
(лат.) ↑

CLIX

*Размерът? Спор от векове.
Кой върши по-успешно дело?
С какво се свири по-добре,
с цигулка ли или със чело!*

CLX

*Размерът има ли значение?
„Да!“ — много хора претендират.
А други, инчове с умение,
с чалъм, твърдят, че компенсират!*

CLXI

*Обрязването на отрочето е щекотлива тема —
невеж религиозен ритуал от варварска култура!
Не мога като мъж и лекар да го възприема —
а и от здравна гледна точка е ненужна процедура.*

CLXII

*Твърди се, че плешивите мъже,
били богати на хормони мъжки,
но другото предимство е, че те,
лишени от коса... не хващат въшки!*

CLXIII

*Младият човек го върши без да се издава;
Старецът — обратно, вдига шум и врява,
колкото по-малко би могъл да стори,
толкоз повече се хвали и говори.*

CLXIV

*Протегнах се. И после пак... И пак...
Гръбнак изпънах, та пропука чак
и старата ми плът се разлюя...
Не! Възраст не признава любовта.*

CLXV

*Старееш ти, но възрастта не ти личи.
От любовта младееш... Тя те вдъхновява;
Като „велик“ мъж, млади хубави жени
и днес те тласкат към величие и слава.*

CLXVI

*Ти все тъй си ценител и естет —
обичаш, обожаваш красотата
и даже на седемдесет и пет
с девойки млади пак делиш кревата.*

CLXVII

*Пред пилешко месце нима би предпочел
кокошка тънка или дърт петел!
Нима и в любовта не би изbral така
девойката пред зрялата жена?*

CLXVIII

*Доказаха го старците, за кой ли път,
че младите съвременни жени,
с които те се перчат, че дружат и спят,
са влюбени във... техните pari!*

CLXIX

*Страстта, старика тласка към провал:
от разум и разсъдък го лишава
и той започва (явно изкуфял),
с „оная работа“ да разсъждава!*

CLXX

*Пред любовта мъжът е глух и сляп.
Знам старец, по-богат от младата жена;
Освен на нея, би могъл (не е майтан),
да бъде на родителите ѝ баща!*

CLXXI

*Той е старец над седемдесет, а тя е
тридесетгодишна. Ама че идилия!
Не! За мен това не е любов. Това е
чиста проституция и педофилия!!!*

CLXXII

*Срещал съм девойки, не една и две,
в обич на старчоци да се вричат;
предпочитат ги пред младите мъже —
ясно е, парите им обичат.*

CLXXIII

*Защо се лъже старият човек,
че може любовта да купи с чек!
Любовницата секс ще му даде,
но в никой случай — своето сърце.*

CLXXIV

*Във век на сексуална свобода,
като безплатна публична изява,
професията „проститутка“ как така
наместо да запада, процъфтява!*

CLXXV

*Свещеник млада булка изповяда,
нагъва я, сече я като с брадва;
„Ох! Отче, спри!“ „Почакай, ще те пусна!“
„Да знаеш, чадо, колко си ми вкусна!“*

CLXXVI

*Бог още здраве и мерак ни дава,
да любим бабите и правим секс.
Да вдигнем тост за Негова прослава
и да изпием чашите на екс!*

CLXXVII

*Ерекцията е за старите мъже
не гол триумф на страстите неизтощими,
а факт научен, че сърцето е добре
и коронарите са още проходими.*

CLXXVIII

*Щом аз, на моите седемдесет и пет
все още съм в кревата бодър мъж,
как е възможно, ти, на петдесет
да правишекс във месеца веднъж?*

CLXXIX

*На младини се хвалехме открыто,
по колко пъти правимекс на ден,
а с болка днес се жалим полускрыто,
кой без простата вече е „скопен“.*

CLXXX

*През младостта насладите се безгранични,
но времето, парите са ограничени;
през старостта, с добри възможности парични
и с време, сетивата ни са притъпени.*

CLXXXI

*Колко повече животът се скъсява
и те води към двуметровия ров,
толкова и шансът по-реален става,
да намериши доживотната любов.*

CLXXXII

*Младият човек би искал верен да остане,
но не може на съблазната да устои;
Старецът, загубил вече шанса да му стане,
би желал, но няма сила да изневери.*

CLXXXIII

*Старикът, бурни страсти изживял,
е горд, щастлив до сетния си ден,
но също го измъчва и печал,
че безвъзратно е от тях лишен.*

CLXXXIV

*Животът за мъжса е докато,
все още го размахва здрав и твърд
и спре и, няма по-голямо зло —
за него немощта е жива смърт!*

CLXXXV

*О, мигове за секс, нахалост пропиляни!
за вас изплащаме все още с жалби такса —
което сме пропуснали през младостта ни,
не може с нищо никога да се навакса.*

CLXXXVI

*Не мислите ли господа, че вече
с цинизмите отидохме далече?
Не е ли остроумната загадка
по-сочна, по-пикантна и по-сладка!*

CLXXXVII

*Да псувате и бълвате цинизми
не е мъжественост, не носи слава;
Език с изискан хумор, с евфемизми,
девойките по-силно впечатлява.*

CLXXXVIII

*За всяко нещо има правила и норми:
на пляжса виждаш хора в банските костюми;
в казарми и в училища — във униформи,
и само в тесен кръг говорим мръсни думи.*

CLXXXIX

*Няма нищо пошло в голотата
и без дрехите плътта е чиста;
за нудиста тя е волност свята,
но е срамен акт за моралиста.*

CXC

*Споделям философията на нудиста.
Това не пречи съвестта ми да е чиста.
Божествена е голотата натуриална^[1] —
ний, хората, я правим пошла, аморална.*

[1] Naturalia non sunt turpia. — Естествените неща не са срамни.
(лат.) ↑

CXCI

*Лицето си и голото си тяло
с наслада аз оглеждам в огледало,
но радостта ми е половинчата,
че няма огледало за душата.*

CXCII

*Размислим ли се, в миг на просветление,
без разлика — циници, моралисти,
ще стигнем до еднакво заключение:
ний, всички, сме под дрехите, нудисти!*

CXCIII

*Едва ли има нещо друго на света,
по-нежно, по-красиво от цветята!
Сравнил ги бих единствено със младостта
и с разцъфтялата усмивка на жената.*

CXCIV

*Обичам красотата у жената,
безценен дар от Майката-Природа;
но днес и тя изкуствена се смята —
продукт е на съвременната мода.*

CXCV

*Каква градина! В лятната омара
бе сякаш Раят слязъл на Земята;
феерия, която ме накара,
по-силно да се влюбя в красотата.*

CXCVI

*Как бих живял, от сетива лишен,
във мрак и тишина да срещам своя ден,
без ласки, без любов, без реч, без красота...
Такъв живот би бил по-лош и от смъртта.*

CXCVII

*Картината е музиката за очите,
ослушай се, ще чуеш нежните й трели!
А музиката е картина за ушите —
вълшебни ноти, сякаш пеещи пастели.*

CXCVIII

*Тайната на музиката е това,
че без думи може да изкаже
по магичен начин всичко онова,
демо словото не може даже.*

CXCIX

*По жанр музиката се дели,
кой знай, на триста вида, може би,
а тя за мен е винаги била
два вида само: лоша и добра!*

CC

*За музиката — птица лекокрила,
не съществуват граници, отечество;
Тя днес, световно граждансство добила,
принадлежи на цялото човечество.*

CCI

*Портрет, рисуван от ръка умела,
но със душа и майсторски подход,
не е картина, всъщност, на модела,
а на твореца, вдъхнал му живот.*

CCII

*И най-изкусната ръка,
способна да рисува,
не може да твори сама —
на мисълта слугува.*

CCIII

*Не е ли жалко, че направо на платното,
не можем да рисуваме с очи, защото
по пътя дълъг от очите до ръката
и четката, се губи част от красотата.*

CCIV

*На ѝфнал розов храст се наслаждавам,
мириша го и гласно разсъждавам:
„Такава красота неповторима
едва ли в Райските градини има!“*

CCV

*През звездна нощ от пътя се отбих;
От кладенче вода студена пих
и с горски нимфи, в танци и игри
се веселих, докато зазори.*

CCVI

*Край кладенче, под грейнал месец и звезди
танцувах цяла вечер с горски самодиви...
И днес все още споменът за тях сладни —
ех, где сте мои буйни младини щастливи!*

CCVII

*На леден камък седнал пътник уморен.
Змия го стрелнала с взор зъл, свиреп.
Възпраял я камъкът: „Стой! Остави на мен!
Ще го ухапя не по-зле от теб!“*

CCVIII

*Моя малка вярна спътница Луна,
колко ли небесни мили път измина?
Над земи и океани прелетя,
за да бъдеш с мен и тук, далеч, в чужбина.*

CCIX

*Където и да търсиш по земята,
в далечни чужди царства и земи,
не можеш да намериши красотата,
ако в сърцето си я нямаш ти.*

CCX

*Обичах, обожавах красотата
в безбройните ѹ форми и лица.
Ще се простя с тоз свят без жал в душата,
че и след мене ще живее тя.*

CCXI

*В богатите среди, в културния живот,
през сложни лабиринти търсиш красотата,
а тя е вред край теб, сред семплия народ —
от всичко най-прекрасното е в простотата!*

CCXII

*Не е ли престъпление да късаме цветята
и тъй да ги обричаме на явна смърт без жал!
Любов ли е това, да похитяваш красотата —
да хвърляш в кофата с боклук букета прецъфтял.*

CCXIII

*На село съм роден. В природата съм влюбен;
за онзи детски рай сърцето ми тъжси,
че из бетонен градски лабиринт изгубен,
животът ми премина в пушек и мъгли.*

CCXIV

*Изправи се пред мен врата железна,
накичена с брави и с катинари;
и с връзка ключове едва ще влезна,
а камо ли крадец тук да притари.*

CCXV

*Създадохме градини, паркове красиви,
с изкуствени фонтани, с езера...
Но много по-харесвам планините диви
с естествена природна красота.*

CCXVI

*Човекът сътвори изкуство, красота, имане...
Земята обнови по свой вкус и угода,
но не успя до днес и няма никога да стане,
по-вешъ творец от Майката-Природа.*

CCXVII

*Навехнах глезен... С патерици ходя,
но сякаш с чифт крака осакатени;
Сега разбирам, колко съвършени
ни е създала Майката-Природа.*

CCXVIII

*Оmrъзна ми да ходя с маратонки
по улици с паваж, с асфалт застлани;
Мечтая за горите с боровите клонки,
да тичам бос по росните поляни.*

CCXIX

*Защо природата с вериги ме е оковала,
като затворник върху твърдата земя!
Защо криле като на птиците не ми е дала,
да мога като тях на воля да летя!*

CCXX

*О, как обичам в зноен ден на пляжса,
от хладен бриз, облъхан, да седя!
И няма без борба да се откажа,
догде съм жив от тази красота.*

CCXXI

*Харесвам, как реве и стене океанът,
с чудовищни вълни, от демони обхванат
и все се питам, таз велика мош, кога ли
ще озаптим във електрически централ!*

CCXXII

*Небето, океанът са оловно-сиви...
Кръжат ята от чайки, гонят се вълни.
Душата ми се възхищава и се диви —
и есента със своя красота блести.*

CCXXIII

*На пясъчния пляж с бащи и с майки,
деца играят, шумно се веселят;
Съвместно с тях, ята от бели чайки,
природата в хармония споделят.*

CCXXIV

*Съжителстват на пляжа чайки с хора.
С еднаква ласка слънцето ги жари.
Земята, океанът и простората
са дар от Бог за всички земни твари.*

CCXXV

*Парченце хляб от шепата ми падна
и хоп, до нея кацна чайка гладна;
Поспря се, но приятел в мен видяла,
без страх коричката изяде цяла.*

CCXXVI

*Човек. На пляжа. Сякаш прави йога.
Прикрил зад тъмни очила очи.
Какво ли чувства? Радост? Скръб? Тревога?
Какво ли мисли? И какво крои?*

CCXXVII

*Кой смъкна цветовете на дъгата
и с тях обагри птичите пера!?
Кой обрисува с пъстрота цветята?
Без отговор така ще си умра.*

CCXXVIII

*Каква земя от Бог благословена!
С богатства, с ширни пляжове дарена
и с уникална фауна и флора —
рай същи за животни и за хора.*

CCXXIX

*Тоз, който сред природата живее,
не е дивак, ловуващ със стрели;
Дивак е онзи, който не милее
за нея и системно я руши.*

CCXXX

*Множим се ний и пренаселваме земята,
безсъвестно я грабим и рушим,
а няма друга, нам достъпна и позната —
и нас тъй, с нея, ще унищожим.*

CCXXXI

*Човекът е на Майката-Природа син,
но се отнася с нея като владетел:
ограбва я, руши я и я трови даже...
А тя мълчи — но някой ден ще го накаже.*

CCXXXII

*Не Природата се саморазрушава.
Ний го правим, хората, сами!
За богатство ламнали, в самозабрава
режем клона, който ни държи.*

CCXXXIII

*Какво ядем и пием? Химикали.
Отровихме околната среда.
Рушим, ограбваме като вандали
без чест и съвест Майката-земя.*

CCXXXIV

*Природата живота е създала
и дар на всяка земна твар е дала:
на птиците — криле, на звяра — сила,
а разум на човека отредила.*

CCXXXV

*Човече, ти света превърна в рай прекрасен,
но също стана пълновластен господар!
Инстинктът, с разум съчетан, е по-опасен
от най-жестокия и кръвожаден звяр.*

CCXXXVI

*Бог само нам, човеците, е разум дал,
но не и правото да бъдем господари;
Земята с нейните богатства е създал,
за благото на всички живи земни твари.*

CCXXXVII

*В човека и животното живее.
Когато над човешката природа
инстинктът животински надделее,
звяр става от най-зверската порода.*

CCXXXVIII

*Никое животно не е съумяло,
да играе до сега по-важна роля
от човека, който с разум, с ум изцяло
подчини природата на своята воля.*

CCXXXIX

*Недей затваря птиченето в клетка!
За него свободата е живот;
Загива то, като телесна клетка,
оставена без кръв и кислород.*

CCXL

*С какво сме по-различни ние
от земните събитатели?
Единствено човекът пие,
животните са въздържатели.*

CCXLI

*Човек ако застреля лъв, той става
герой и се покрива с ловна слава;
но ако го разкъса звярът гладен,
ще гракнат всички: „Хищник кръвоожаден!“*

CCXLII

*Лъвът е хищник, „горски цар“ признат.
За разлика от хората-ловци,
убива не от алчност, а от глад
и само докато го утоли.*

CCXLIII

*Не се плаши от хищността на звяра!
Пази се от човека по-добре!
В беда и в грях очаквай да те вкара
и падне ли му, да те предаде.*

CCXLIV

*Не съм видял магаре, ни за миг
да заговори със човешки глас,
но знам мнозина хора между нас,
говорещи с магарешки език.*

CCXLV

*Човекът е изтънчен хищен звяр,
убива не от глад, от лакомия;
Предава брат, приятел и другар.
И за какво? За тяхната кесия.*

CCXLVI

*Живеем във опасен век.
Пази се и бъди нащрек
от ам — отзад; от бик — отпред,
а от калугера — отвред.* [\[1\]](#)

[1] народна поговорка ↑

CCXLVII

*Животът не е дар по естество,
а неотменно и свещено право
на всяко живо земно същество,
било нищожно или величаво.*

CCXLVIII

*Природата с инстинкти ни е надарила.
Животните чрез тях изцяло преживяват,
ала човеците, с разумната си сила,
на волята си трябва да ги подчиняват.*

CCXLIX

*Човекът има две страни, като медала:
едната — лоша, другата — добра
и зависи коя от тях е надделяла,
да стори добрина или злина.*

CCL

*Някои престъпни лоши хора
щяха да са по-малко опасни,
ако нямаха природа втора —
доброта, наред с черти ужасни.*

CCLI

*Знай, нещата имат две лица:
с аромат ни розата опива,
но освен, че е красива тя,
е за жалост също и... бодлива!*

CCLII

*Слънцето е несъмнено наш приятел,
ала също е прикрит опасен враг;
И приятелят ти тъй е неприятел —
редом двамата до теб вървят във крак.*

CCLIII

*И слънцето си има недостатък:
красиво е, блести като злато,
но даже и за промеждутък кратък
не може себе си да види то.*

CCLIV

*В модерния компютализиран век
ний всички сме безпомощни свидетели,
как губи настоящият човек,
общочовешките си добродетели.*

CCLV

*Достигнахме космични висоти,
направихме с луната запознанство,
ала кога човек ще покори
междучовешкото пространство!*

CCLVI

*Респект, добри обноски, маниери,
защо, къде изчезнаха, не зная!
Не може днес младеж да се намери,
да ти отстъпи мястото в трамвая!*

CCLVII

*Променя се с годините битът
и хората чрез него се менят;
Къде ще видиш днес девойка скромна,
да ти даде вода студена в стомна?!*

CCLVIII

*Услуга просиши ли, дори да е платена,
не можеш никак, с нищо да я ускориш;
ще те мотаят колкото си искат дена —
на всичкото отгоре ще дадеш бакшиш.*

CCLIX

*Човече, ти не можеш да живееш
за дълго в съществуване самотно;
Без обществото за да оцелееш,
ще трябва да си бог или животно.*

CCLX

*Ний всички сме зависими един от друг,
без разлика на вяра, раса, възраст, говор...
от онзи със перо, до тоз със сърп и чук
и трябва да живеем дружно, в мир и в сговор.*

CCLXI

*Ей, хора, състрадателни бъдете
и проявявайте човешина!
Подайте не една ръка, а двете
на клетника, изпаднал във беда!*

CCLXII

*Дървото с горда, царствена осанка,
на никой не отказва свойта сянка,
дори на онзи, с брадвата в ръце,
дошъл до корен да го отсече.*

CCLXIII

*Не чака слънцето от никого молби,
за да излъчва топлина и светлина;
и ти, когато можеш, добрини прави,
преди да те помоли някой за това.*

CCLXIV

*На приятеля, изпаднал във беда,
най-напред подай ръка, а след това
по другарски колкото си искаш ти,
„конското евангелие“ му чети!*

CCLXV

*Живей и имай вяра и доверие,
ала внимавай на кого!^[1] Помни!
Междуду доверие и лековерие
не съществува граница почти.*

[1] Fide, sed qui, vide! — Имай доверие, но внимавай на кого!
(лат.) ↑

CCLXVI

*Какви модерни времена и нрави
на отчуждение и самота!
И сянката ти ще те изостави,
щом залезът се слее с вечерта.*

CCLXVII

*Аз нямам нужда някой да ми подражава,
да имитира всеки мой жест и проява,
защото сянката ми със това се слави,
че много по-добре от всеки друг го прави.*

CCLXVIII

*Не подражавай, няма полза, а вреда,
макар примамливо да ти изглежда!
Тъй онзи, който носи чужди очила,
с тях в същност зренietо си уврежда.*

CCLXIX

*Модерният живот съвсем ни отчужди:
съседът ми се прави, че не ме познава,
като ме срещне, се обръща насторани
и бързо, без да поздрави, ме отминава.*

CCLXX

*Ти за хората не съществуваш,
самота, когато те гнети,
но безспорно ги интересуваш,
само те когато са сами.*

CCLXXI

*Доверие на никой нямај ти!
На близки и приятели дори.
От който най не чакаш номер гаден,
от него ще се озовеш предаден.*

CCLXXII

*Не очаквай друг да пази твойта тайна!
Първо ти за себе си я запази!
С някой споделиши ли я, ще стане знайна
по туитъра на цял свят може би.*

CCLXXIII

*Измряха тайните агенти и шпиони —
погребахме ги още в миналия век;
Снабден с компютри и с мобилни телефони
себедоносничи сам днешният човек.*

CCLXXIV

*Тайната се пази най-добре,
ако в нечий гроб се закопае,
но се съхранява не по-зле,
от човекът, който не я знае.*

CCLXXV

*С приятел тайна споделена,
е вече тайна разгласена —
по логика неоспорима
и той приятел също има.*

CCLXXVI

*Всеки крие някаква житейска тайна,
даже и най-близкия човек до теб.
И така, несподелена и незнайна
я отнася в гроба си увита в креп.*

CCLXXVII

*Бог всекому е дал една уста,
но не случайно две уши,
да слуша двойно повече, така
по-малко да говори и... греши.*

CCLXXVIII

*Когато някой те рани, боли!
Но болката е трижди по-голяма,
ако приятел скъп от младини
ти поднесе нечакана измама.*

CCLXXIX

*Приятел хванеш ли в лъжа,
това съвсем не е приятелство;
макар и малка да е тя,
от него чакай и предателство.*

CCLXXX

*Ако приятел уличиш в лъжса,
не я забравяй и бъди нашрек!
Ще се повтори и потрети тя —
добро не чакай от такъв човек!*

CCLXXXI

*На обещания не вярвай ти!
Най-често празни са, от опит знам.
И много по-ценя едно „Вземи!“,
отколкото онез три: „Ще ти дам“.*

CCLXXXII

*Приятел, ако те обижда,
съвсем логично е, че той
за нещо тайно ти завижда —
от него по-далече стой!*

CCLXXXIII

*Измамят ли те, другите виниш —
нечестни, непочтени са били;
но втори път, ако го позволиши,
виновен за това си само ти.*

CCLXXXIV

*Веднъж излъжеш ме ти, срамът
от този грозен акт ще бъде твой;
но ако ме излъжеш втори път,
щом съм го позволил, срамът е мой.^[1]*

[1] Fool me once and shame on you, fool me twice and shame on me.
(англ.) ↑

CCLXXXV

*Ако веднъж успееш да излъжеси,
и втори, трети... път, ще се подлъжеси,
ала лъжата, знай, е като шило,
торбата с острите си пробило!*

CCLXXXVI

*Щом веднъж излъжеш, всеки следващ път
и да казваш истината, никой няма,
да ти вярва; под око ще те държат
и ще подозират, че кроиш измама.*

CCLXXXVII

*Доверието се спечелва с време,
но миг е нужен да го разрушиш
и после цяла вечност ще ти вземе,
донякъде да го възстановиш.*

CCLXXXVIII

*Сто истини да си изрекъл до сега
и колкото и да са убедителни,
изкажеш ли една-единствена лъжса,
ще ги направи всичките съмнителни.*

CCLXXXIX

*Честта със диаманта се равнява:
най-дребното невзрачно петънце
кристалния ѝ блесък помрачава
и губи стойност, вместо да расте.*

CCXC

*Както разваля гозбата в казана,
лъжицата, прощавайте, с лайна,
една лъжса, случайно изтървана,
сто истини ще омърси така!*

CCXCI

*Всеки път, уста като отворим,
трябва истината да говорим,
за да ни повярват те в деня,
в който ще им изречем лъжса.*

CCXCII

*Не само лекарят е, който знае,
практическата полза от лъжата,
жената и от него по-добра е,
използва я безгрешно тя самата.*

CCXCIII

*Лъжата бих сравnil със броеница.
Какво е общото, ами това,
че думите, безспирно във редица
кръжат тъй както нейните зърна.*

CCXCIV

*Все още много хора предпочитат
пред истината, явната лъжса,
от страх, че може болка да изпитат —
заблудата е често по-добра!*

CCXCV

*Понякога не без резон се питам,
аз, трезвомислещият ум, защо така
пред истината грозна предпочитам
красивата изтънчена лъжса!*

CCXLVI

*Истината и лъжата са сестри,
свързани като Сиамските близнаци;
Трудно е Темида да ги различи
с общи отличителни черти и знаци.*

CCXCVII

*Истината никога не оstarява,
не увяхва, не изсъхва, не загнива.
И след сто години млада си остава —
времето я прави даже по-красива.*

CCXCVIII

*Лъжата с истина се побеждава,
съперничеството — със щедростта;
гневът със нежности се укротява,
а злото — с доброта.*

CCXCIX

*По-добре е да те критикуват
с истината право във очи,
вместо да те галят и целуват
и те заблуждават със лъжи.*

CCC

*И тежката пlesница от приятел
е много по-добра и приемлива,
отколкото целувката лъжлива
от онзи скрит, потаен неприятел.*

CCCI

*Грешките учителят ти коригира;
Критикува те приятелят ти драг;
Онзи, който седнал с теб на чаша бира,
явно те ласкае — той е твоят враг.*

CCCII

*Няма вярност, истинско приятелство,
щом съперничество се намеси.
Изневярата не е предателство,
а сменени груби интереси.*

CCCIII

*Мъдреца^[1]т изрекъл е правда голяма.
Звучи злободневно и в новата ера:
„Приятели мои, приятелство няма,
а груб интерес... другото е химера!“*

[1] Сократ ↑

CCCIV

*Както маслото над водата
излиза, щом го потопят
и истината над лъжата
така изплува всеки път.*

CCCV

*Лъжите са порок, когато вършат зло,
измислици, на дявола угодни,
но има и такива, правещи добро —
тях с право ги наричат „благородни“.*

CCCVI

*Получих снощи вест, че скъп другар
е заболял от болест нелечима.
Събудих се. Дали не бе кошмар?
И пак ме жегна скръб неизмерима.*

CCCVII

*Как бих могъл пред него да застана
и с чиста съвест да излъжса! Но и как
с две думи да му нанеса жестока рана,
като мукажа истината: „Имаши рак!“*

CCCVIII

*Истината, чисто гола
е в издайната уста
на гнева, на алкохола
и на малките деца.*

CCCIX

*Ако, другче, прав стоиш
и речта ти е правдива,
ти недей да се боиш,
че е сянката ти крива.*

CCCX

*Децата се боят от тъмнината,
от призраци с неземна мош и власт,
а ний се плашиме от светлината,
от истината, от самите нас.*

CCCXI

*Изкуството, тъй както любовта,
е важно да е честно и правдиво,
макар понякога искреността
да не звучи приятно и красиво.*

CCCXII

*Откровеността, макар ценена,
ако се окаже прекалена,
вместо добродетелна, се смята
неприлична като голотата.*

CCCXIII

*С другар да бъдеш откровен
и истината да изричаш,
ще го загубиш в близък ден —
на самота се тъй обричаш!*

CCCXIV

*Истината има своята цена.
Както всичко на парите е в услуга;
За бедняка безпаричен, е една,
за богатия, е винаги по-друга.*

CCCXV

*До извора за да се добереш,
срещу течението ще гребеши;
И истината за да възкресиш,
ще трябва куп лъжи да прекосиш.*

CCCXVI

*Истината също се мени.
Казват, че е калейдоскопична:
от различни точки и ъгли
ни изглежда винаги различна.*

CCCXVII

*Малко хора биха били честни,
ако твърдо вярваха, че даже
да са непочтени и нечестни,
никой нямаше да ги накаже.*

CCCXVIII

*Да измъкнеш човек от калта,
е задача сравнително лека,
но не можеш за нищо в света,
да извадиш калта от човека.*

CCCXIX

*Лесно щастие се пожелава
в празнични и на рожденi дни,
ала в ближния то завист всява,
щом, за жалост, се осъществи.*

CCCXX

*Магарешката издръжливост се познава
по стръмен и неравен път;
Приятелската вярност проличава,^[1]
несгоди като те слетят.*

[1] Amicus certus in re incerta cernitur. — Верният другар се познава в беда. (лат.) ↑

CCCXXI

*„Приятел — казват, в нужда се познава“,
но също и в щастливи времена —
на дружбата си верен той остава,
без да го завладее завистта.*

CCCXXII

*Истинският ти другар не го интересува,
колко е теглото ти и имаш ли пари,
скъп ли е домът ти и колата колко струва...
Тачи те и те ценят такъв, какъвто си.*

CCCXXIII

*Човекът не е само външно уникален!
Той носи в себе си душевен мир богат,
и в него видиш ли другар потенциален,
ще трябва да проникнеш в личния му свят.*

CCCXXIV

*Голямото сърце е като океана;
не се претопля в знойни летни дни,
а ако е природата от лед скована,
то не замръзва и не спира да тупти.*

CCCXV

*Приятел скъп услуга ми направи,
над всичките очаквания и представи.
Пари му дадох, ала не в отплата —
то беше дар, откъснат от душата.*

CCCXXVI

*Услугата му бе неоценима.
Едва ли друга като нея има;
За благодарност не намирам думи,
не се измерва и с парични суми.*

CCCXXVII

*Днес — аз на теб, а утре ти — на мен^[1];
разбираш, давам, за да ми дадеш^[2];
услуга за услуга — чист обмен —
и ти с мен, полза тъй ще извлечеш.*

[1] Hodie mihi, cras tibi! — Днес на мен, утре на теб. (лат.) ↑

[2] Do, ut des. — Давам, за да ми дадеш. (лат.) ↑

CCCXXVIII

*С приятел верен всеки е богат.
По-скъп, по-ценен е от роден брат.
Пази го, щом го имаш и помни,
да му отвръщаш също с вярност ти.*

CCCXXIX

*Приятелите, (колко жалко!)
хияда да са, все са малко.
Един враг само, слава Богу,
ни стига, даже е премного.*

CCCXXX

*В приятелството между двама
единият е често роб,
но няма да признае, няма,
дори на изповед пред поп.*

CCCXXXI

*Очаквай от приятеля това,
което си му сторил до сега.^[1]
добро ли е — добро ще бъде то,
ако е зло — тогава ще е зло.*

[1] Ab alio exspectes, alteri quod feceris! — Очаквай от другия това, което му направиш! (лат.) ↑

CCCXXXII

*Човекът, който няма врагове,
не заслужава завист, ни хвалба;
такъв човек не е живял добре —
не е постигнал нищо до сега!*

CCCXXXIII

*Завистта прилича на ръждата.
От невзрачно, дребно петънце
пропълзява и расте в душата,
докато съвсем я разяде.*

CCCXXXIV

*Човешката завист пощада не знай!
Веднъж зародена, преследва докрай,
докато направи живота ти ад
и те изпроводи в Отвъдния свят.*

CCCXXXV

*Ако Бог се вслушваше във хорските молби,
молещи го зло на близния да причини,
на земята нямаше да има жив човек —
всички до един ги би погребал в общ ковчег.*

CCCXXXVI

*Ако всички твои близки и приятели,
маските си биха снели от лицата,
ще се озовеш сред подлеци, ласкатели
и накрая ще изпиташ самотата.*

CCCXXXVII

*В живота си не съм изпитвал завист.
По-скоро са завиждали на мен;
Не знам, какво са злоба и ненавист,
а с врагове бях заобиколен.*

CCCXXXVIII

*Завистниците отмини с презрение!
Какво пък? Нека тънат в смъртен грях!
По-важното е, вместо съжаление
да си добре и будиши завист в тях.*

CCCXXXIX

*Злобата обида причинява;
По-добре я игнорирай ти! —
от внимание по-нагла става...
Огънят с масло не се гаси.*

CCCXL

*Завистта е безобидно зло,
щом открыто вика и креши;
Много по-опасна е, ако
тайно, под прикритие мълчи...*

CCCXLI

*Ако човек не бе дълбоко завистлив,
би бил щастлив. Това е постижимо;
но нему му се ще да бъде по-щастлив
от близния, а то е трудно изпълнимо.*

CCCXLII

*Завистникът е много по-нешастен
от чуждия успех и щастие,
отколкото (на завистта подвластен),
от собственото си нещастие.*

CCCXLIII

*От завист хората стареят;
От жлъч и злоба — погрозняват;
От работата — гърбавеят,
а от любов се подмладяват.*

CCCXLIV

*Не ме ласкаят хорските похвали,
не ме засягат чуждите обиди —
от жалост може някой да те хвали,
от злост и завист — друг да ти завиди.*

CCCXLV

*От критики не се боя —
сам мога да се заштитавам,
но пред ласкателни слова,
безпомощен, безсилен ставам.*

CCCXLVI

*Хорските похвали мога да сравня
само с камъните скъпоценни:
честите — загубват свята цена,
редките — са като тях безценни.*

CCCXLVII

*Има укори, които някой път
повече приличат на похвали,
и хвалебствия, които ни звучат,
като критики, а не възхвали.*

CCCXLVIII

*Не съм лъжец и не обичам да лаская,
но също не достига моето сърце
на хорските хвалби отровната омая...
От критики се чувствам по-добре.*

CCCXLIX

*На нашите напреднали години
не виждам за ласкателства причини;
И суетата веч е непозната —
едно след друго гаснат сетивата.*

CCCL

*По-добре е с умни хули
чужд човек да те обрули,
вместо с глупави похвали,
близък твоя слух да гали.*

CCCLI

*Раната, нанесена от щик,
рано или късно заздравява;
Раната от остьр, зъл език
не зараства, цял живот остава.*

CCCLII

*Това, което чуеш от врага ти,
изречено в очите ти, бледнее,
пред онова, което зад гърба ти
приятелият ти шепне и злобее.*

CCCLIII

*Човек в беда изпадне и се разори,
приятелите скоро го предават
и повече от враговете му дори,
се радват тайно и го подиграват.*

CCCLIV

*И двата краища на клеветата
завършват често с тънко острие
и нараняват вместо теб, ръката,
която иска да те прободе.*

CCCLV

*С всеки опит да убием клеветата,
тя по-силна става, по-устата,
но оставена без отговор, на мира,
постепенно стихва и умира.*

CCCLVI

*Най-добрият отговор на клеветата
е безмълвното смразяващо презрение;
пренебрегната, накрая тя самата
се отдръпва и потъва във забвение.*

CCCLVII

*Тъй както огънят ще догори,
ако не го подхранват със дърва,
тъй клюката ще отшуми сама,
без отзук ако я оставиш ти.*

CCCLVIII

*Не можеш хората да промениши.
Да ги търпиши е цяло наказание,
но ти, кръгът си можеш да смениши
с приятели по свой вкус и желание.*

CCCLIX

*Роднините са дадени от бога.
Не може никой тях да ги смени;
Приятелите, след преценка строга,
за щастие избираме сами!*

CCCLX

*Животът ти ще стане по-честит,
ако от него отстраниш онез,
които твоя светски кръг и бит
са чернили и тровили до днес.*

CCCLXI

*Не само от врага си се пази.
Приятелят му ти е неприятел
и също враг ти е врагът дори
на твоя пръв безкористен приятел.*

CCCLXII

*Да мислиш, че съборен на земята,
врагът ти няма да те победи,
е все едно да смяташ, че искрата,
пожар не може да възпламени.*

CCCLXIII

*Гневът разсъдъка ни помрачава.
Каквото и да сториш, ще сгрешиш.
Преди да стигнеш до саморазправа,
опитай се до сто да изброяш!*

CCCLXIV

*По-лесно е и много по-уместно,
кавгата мирно да предотвратим,
отколкото (да си признаем честно),
като избухне, да я прекратим.*

CCCLXV

*Гневът е „лудост“ кратка^[1] —
Хораций го твърди.
Внимавай, в гневна схватка,
да не загазиш ти!*

[1] Ira furor brevis est. — Гневът е кратка лудост. — Хораций
(лат.) ↑

CCCLXVI

*Гневът е страшен! Разумът ти помрачава,
човека в теб надвива и събужда зяра,
а от разсъдъка лишен, в саморазправа,
в беда голяма лесно може да те вкара.*

CCCLXVII

*Младеж се блъсна в старец и избяга;
Остави го да стене, повален.
„И аз бях — твой простена — здрав мъжага,
и ти ще станеш старец като мен!“*

CCCLXVIII

*Вежливостта е рядкост в наши дни
и срећнеш ли я, буди подозрение;
Обида ли е? Флирт? Какво цели? —
и ѕ обръщаш гръб с пренебрежение.*

CCCLXIX

*Учтивостта изчезна в наше време.
Преди да я покажеш, всеки път
се питаш първо, как ще се приеме —
дали във флирт не ще те обвинят.*

CCCLXX

*Загърбихме добрата, блага дума.
Заслужила ли е такъв бойкот?!
А има сила, клетник да раздума,
да преобрънне цял един живот.*

CCCLXXI

*Добрите думи като мед са сладки —
приятно галят нашите уши
и даже да са малобройни, кратки,
безкрайно ехото след тях звучи.*

CCCLXXII

*Попитат ли те: „Как си?“, ти бъди наясно,
от вайкане на всички е дошло до гуша;
и затова отвръщай: „Чувствам се прекрасно!“
Едва ли някой отговора ти ще слуша.*

CCCLXXIII

*Помогнешли, дори да е стократно,
ще го забравят лесно всеки път;
Ала веднъж откажеш ли — обратно,
все ще го помнят и не ще простят.*

CCCLXXIV

*Спрях отдавна хората да съдя!
Че съм вечно прав, не претендирал.
Бог-съдник не мога да им бъда,
само се стремя да ги разбирам.*

CCCLXXV

*Всеки човек има право на мнение,
да критикува, да вдига протест...
Чуждото — ти приеми с уважение,
своето — отстои твърдо и с чест!*

CCCLXXVI

*Което за един е справедливо,
за друг е грешно, гнило и нездраво;
И Правото понякога е криво,
а Кривото излиза, че е право.*

CCCLXXVII

*В живота нищо не е само бяло или черно!
Не зная веч, кое е право и кое е криво.
Което днес е грешно, утре се оказва верно
и миналото тъжно, в същност е било щастливо.*

CCCXXVIII

*Къде е границата между норма и абнорма?
Самият аз не знам дали съм мъж нормален,
щом стихоплетствам и в леглото още съм във
форма—
не значи ли това, че съм... маниакален!*

CCCLXXIX

*Зачитам правото да има всеки мнение.
Разбира се, не винаги се съгласявам;
Изслушвам го внимателно и с уважение,
това не пречи, своето да отстоявам.*

CCLXXX

*Единственото нещо във живота,
което позволяваме с охота,
със нас да се споделя, без съмнение,
е нашето „безгрешно“ лично мнение.*

CCCLXXXI

*Господи, търпение ми дай да понеса
туй, което сам не бих могъл да променя!
Смелост — за да променя това, което бих могъл,
а за да ги различавам — мъдрост и акъл!*

CCCLXXXII

*Когато някой някак си ти навреди,
ти вярата си във человека не губи!
Защото нямат брой и нямат чет онез,
които зло не са ти сторили до днес.*

CCCLXXXIII

*И лоши хора има, както е известно,
свободни между нас или в затвора;
Но те са малцинство и никак не е честно,
заради тях да мразим всички хора.*

CCCLXXXIV

*Добър човек е, който прави,
не само винаги добро,
но който и с това се слави,
че никога не сторва зло.*

CCCLXXXV

*От днешното сме все неудовлетворени!
Но утре, знам, носталгия ще ни обзeme
и ще въздишаме дълбоко умилени
по него, като за „Доброто старо време!“*

CCCLXXXVI

*Което днес ужасно ни се струва,
кой знай, след време може би, обратно,
във спомените ни като изплува,
да ни се стори мило и приятно.*

CCCXXXVII

*Почитай, радвай се на дребните неща,
че може някой ден, достигнал старостта,
като зарееш в спомените си очи,
да разбереш, че те големи са били.*

CCCLXXXVIII

*Тоз, който в спомените си умее,
на миналото да се наслаждава,
той двойно в настоящето живее
и двойно от живота получава.*

CCCLXXXIX

*Животът ни на две епохи се дели:
през първата ни в бъдното живеем;
през втората — обърнали назад очи,
във миналото в спомени се реем.*

CCCXC

*Не е времето което преминава,
истината другаде се крие —
според древнофилософската представа
преминаваме през него ние.*

CCCXCI

*Не можеш своя старт да промениш!
Жivotът е за жалост отлетял,
но можеш от сега, ако решиш,
да промениш житейския финал.*

CCCXCII

*Животът не е лесен. Има дни,
в които ни с проблеми задушава;
но от човека само зависи,
ще хленчи ли или ще ги решава.*

CCCXCIII

*Животът е неспирен кръговрат:
нощта се сменя с ден, със нощ — денят;
И чувствата ни се менят така —
тъгата — в радост, радостта — в тъга.*

CCCXCIV

*Настъпва пролет след студена зима...
Успешен край — след безнадеждна криза;
От всяка невъзможност изход има,
единствено от гроб не се излиза.*

CCCXCV

*Не падай духом и в най-трудните си дни! ^[1]
Когато нещо невъзможно ти изглежда,
докато дишаш и сърцето ти тупти,
все още има в безнадеждното надежда.*

[1] Nil desperandum! — Не падай духом, не се отчайвай! (лат.) [↑]

CCCXCVI

*Надеждата крепи човека в дни унили,
а Вярата го води към целта,
но Любовта му вдъхва нови сили...
Коя от тях по-важна е, коя?!*

CCCXCVII

*Мечтите са като хвъркани птици,
пренасят ни във утрешния ден;
И клетникът в затвора с белезници
чрез тях се чувства с дух освободен.*

CCCXC^{VIII}

*В мечтите, в сънищата стават чудеса:
Разхождаме се по небесните алеи...
Във тях се раждат гениалните идеи
и се превръщат в чудеса... в реалността.*

CCCXCIX

*Тоз, който с вяра окрилен,
в браздите семена посее,
той гледа в утрешния ден
и в бъдещето веч живее.*

CD

*Колкото нещата да са сложни
и изглеждат трудни, невъзможни,
с труд, с упорство всичко се постига —
даже планина на гръб се вдига.*

CDI

*Не се предавай никога без борба! ^[1]
Във всяка драма има и надежда.
Дори когато тя светлей едва,
като по чудо всичко се урежда.*

[1] Nil desperandum! — Никога не се предавай! (лат.) ↑

CDII

*Духът ти страда, лута се в тунел.
Не виждаш края... Грижи те ломят;
Вижс, влакът през тунела в полет смел,
как изхода, намира всеки път!*

CDIII

*Ако загубиш крак или ръка,
макар да е трагично, е логично,
че трябва да живееш не с това,
което нямаш, а с което е налично.*

CDIV

*Нещата се оправят най-накрая.
Ако животът ти е пъклен ад,
то значи, че за теб все още края
е някъде във бъдното... назад.*

CDV

*В живота съм изпитал болка и тъга;
Изминах тежък път, неравен и трънлив,
ала не спрях да вярвам чак до старостта,
че е велико нещо просто да си жив!!!*

CDVI

*Животът е градина и ти си градинарят;
От теб зависи само, каква ще бъде тя:
дали тръннак и бурен по нея ще покарат
или целогодишно ще я красят цветя.*

CDVII

*Надеждата крепи човека в смутни дни.
Удавникът на сламката се уповава;
На смърт осъденият с нея се теши
и болният от рак на чудо се надява.*

CDVIII

*Тоз, който винаги напред върви,
с отправени към слънцето очи,
той няма никога да види сянка —
дори на собствената си осанка.*

CDIX

*Животът е по-сilen от смъртта
и любовта — от людската омраза;
надеждата — от безнадеждността...
Христос със личен пример го доказа.*

CDX

*Когато близък заболее, чак тогава
разбираме какво е важно в този свят
и стигаме до извод, че не заслужава,
да правим с дребни грижи от живота ад.*

CDXI

*Среќни с усмивка утрешния ден!
Дали не е последен — кой го знай?
За глътка щастие ти е дарен,
побързай, наслади му се докрай!*

CDXII

*На младостта си днес се наслаждавай!
До утре тя с мига ще отлети.
Иди, че я гони и съжалиявай —
не ще я върнеш с жалби и с молби.*

CDXIII

*Ти нямаш вече воля над вчерашия ден.
Не ти е още утрешният подчинен,
но днешният пред теб е... Започнал е едваам,
ако го пропилееш, виновен ще си сам.*

CDXIV

*Откакто сме родени, ден след ден,
животът с равно темпо се скъсява,
но нека в празник, този дар свещен,
да изживеем както подобава!*

CDXV

*Живейте днес! Мигът, живот наречен,
за радост и любов е отреден.
Богат и беден — всеки е обречен.
За някой е последен този ден.*

CDXVI

*Изживей мига, преди да отлети!
Току-виж и вторият си пропилял.
Миг след миг се сливат в часове и в дни,
и животът свършва, без да си живял.*

CDXVII

*Не знам, какво ще стане утре с мен.
Не искам да гадая от сега.
По-важно е, че срещнах този ден
и дишам, и се радвам на мига.*

CDXVIII

*Цени мига, преди от теб да отлети!
Живей го пълноценно и бъди щастлив,
че кратък е животът и не знаеш ти,
дали и още колко време ще си жив.*

CDXIX

*Животът ти е скъп природен дар,
живей го днес! ^[1] За старост няма цяр.
И знай че, друг такъв за втори път
на този свят не ще ти подарят.*

[1] Carpe diem! — Хвани (живей) дня! (лат.) ↑

CDXX

*Веднъж се раждаме... За пръв и за последен път.
Веднъж умираме и в гроба ще ни погребат.
Но между тях, животът ни е даден за живот,
а не да страдаме от мъки в труд и кървав пот.*

CDXXI

*Защо си се забързал, пътнико, за Оня Свят?!
Забрави ли, че няма връщане от там назад?
Поспри! Порадвай се на този хубав божи ден!
Пропуснеш ли го, утре ще се чувстваш ощетен.*

CDXXII

*Живей живота си за онова, което
ще ти предложи утрешният ден!
Което с времето ти е било отнето,
го заключи във спомен съкровен!*

CDXXIII

*Отишъл си е вчерашният ден,
а утрешият още е мечта,
но днешният, с надежда озарен,
те чака да извърши чудеса.*

CDXXIV

*Животът е безценен божи дар.
От теб зависи, как ще го живееш:
дали ще бъдеш негов господар
или в труд робски ще го пропилееш.*

CDXXV

*Какво ако това е последният ми ден!
А аз се троя с грижи за утешни дела.
Защо не ги загърбя и с дух освободен,
по мъжски, с чаша вино не му се насладя!*

CDXXVI

*Ужасно е, че времето лети!
Старееш... Истината е жестока,
ала пилотът си самия ти
и ти избираш нужната посока.*

CDXXVII

*В живота всичко става по съдба,
но съдбините кой предопределя?
Не е ли собствената ни ръка,
а не оназ божествена повеля!*

CDXXVIII

*Неведоми са хорските пътеки.
Човек по тях се лута цял живот,
ала една звезда накрая всеки
отвежда към спасителния брод.*

CDXXIX

*Събитията стават по причина.
Защо напуснах родната страна?
Съдбата ме пресели с цел в чужбина —
дете то си от болест да спася!*

CDXXX

*Молитви шепнех аз, неверникът заклет:
„Умира дъщеря ми... Господи, спаси я!“
И стана чудо! Бог, Съдба или късмет? —
причината до днес не смогнах да разкрия.*

CDXXXI

*Щастие е, ако и в най-тежките ти дни,
близките до теб са живи и са здрави!
Всичко друго може да се купи за пари
и да се поправи... и да се забрави!*

CDXXXII

*Ако си влюбен в някой, днес му го кажи!
Не го отлагай, щом си убеден!
Единият от вас, кой знае, може би
не ще дочака утрешния ден.*

CDXXXIII

*Бъди щастлив поради четири причини:
заради себе си и тез, които от сърце
обичаш... Зарад твойте близки и роднини,
които те обичат... Зарад твойте врагове(!)*

CDXXXIV

*Ако обичаш някого недей отлага,
кажи му колко много с него си щастлив!
И любовта си чиста му разкрий веднага —
кой знай дали след час ще бъдеш жив.*

CDXXXV

*Щастието споделено,
щастие е удвоено;
Споделената беда —
половин беда е тя.*

CDXXXVI

*За да си щастлив, не трябва само
щастие да притежаваш;
Нужно е да си признаеш прямо,
също че го заслужаваш.*

CDXXXVII

*Когато си щастлив и времето лети.
Годините са сякаш мимолетни дни.
Нещастен ли си, дните ти са пъклен ад,
като години дълги, тягостно текат.*

CDXXXVIII

*И в древно време, и във настоящо^[1]
сравняват щастието със стъкло;
когато е най-ярко и блестящо,
тогава най-чупливо бива то.*

[1] Fortuna vitrea est, tum quum splendet, frangitur — Щастието е от стъкло, тогава когато блести, се чупи. (лат.) ↑

CDXXXIX

*Тоз, който с малко се задоволява,
е най-щастливият човек в света;
а онзи, който се презапасява,
не е щастлив с излишък от блага.*

CDXL

*„Щастие“ е дума във единствено число.
Може би защото много рядко ни спохожда то.
А „нещастие“ е наш неспирен спътник, затова
в български се среща в двете граматически числа.*

CDXLI

*Нощем спя като отрок безгрижен!
Нямам нито дългове, ни заем.
В сговор, в мир живея с моя ближен,
честен, чист съм — с топ не разбиваем.*

CDXLII

*Беднякът, който няма дългове и заем,
в колибата е по-щастлив и по-богат,
от онзи богаташ в разкошния палат,
живееещ, цял затънал в дългове... под наем.*

CDXLIII

*Късметът, lady luck^[1], веднъж пристига,
друг шанс съдбата много рядко дава;
изпуснеши ли го, като чучулига
завинаги от тебе отлетява.*

[1] Lady luck — късмет (англ.) ↑

CDXLIV

*Смятал съм, че много хора са били щастливи;
Заблазявал съм им, но не съм прозрял,
че са тънели в проблеми без алтернативи
и че по-щастливо съм от тях живял.*

CDXLV

*Ако търсиш щастието на земята,
без да знаеш въобще къде е то,
няма как да го намериш слепешката,
ще се разминаваш с него сто на сто.*

CDXLVI

*Професор стана ти, специалист прочут,
изцяло на професията си отаден;
ала животът, друже, не е само труд —
за отдих и почивка ти е също даден.*

CDXLVII

*Нехаеш ти, че краят наближава,
все още блъскаш в късни стариини
и за какво? За гола чест и слава,
и кой очакваш да те оцени!*

CDXLVIII

*Кой днес не търси подвизи и слава,
богатство и пари... в самозабрава!
Животът ни е панаир суeten,
защо нехаем, че е мимолетен!*

CDXLIX

*Този, който е достигнал слава,
паметник съвсем не му е нужен;
онзи, който веч го притежава,
той по правило е незаслужен.*

CDL

*Славата прилича на смъртта:
първо всички сетива ти взема,
после грабва твоята душа
и от близките ти те отнема.*

CDLI

*Безсмъртието как се получава?
За да добиеш трайна, вечна слава
е нужно, в плен на някаква идея,
живота си да жертваш ти за нея.*

CDLII

*В живота трудно се постига слава,
но е по-трудно да я задържиш;
Фалишива ли е, бързо отшумява —
преди ти с този свят да се простиш.*

CDLIII

*И пак дойде рожденият ми ден.
Посрещнах го объркан, раздвоен:
и хем се радвам, хем изпитвам жал —
да, жив съм, но с година остарял.*

CDLIV

*Гордей се със рожденияте си дни!
Те са събитие голямо,
но възрастта си просто забрави —
та тя е гола цифра само!*

CDLV

*Бъди щастлив с рождения си ден!
Не си с една година остарял,
а считай, че откакто си роден,
година повече си ти живял!*

CDLVI

*Happy, nice and joyful Birthday, dear!
Don't think that you're older with a year!
The future stil holds lots for you in store
and just concider: you've lived a year more!*^[1]

[1] Щастлив, хубав и весел Р.Д., скъпа! Не мисли, че си остаряла с година! Бъдещето е пред теб и считай, че си живяла една година повече. Англ. ↑

CDLVII

*На петдесет години не важно вече,
доколко си в живота преуспял;
по-скоро равносметка направи човече,
дали човешки си до днес живял.*

CDLVIII

*След петдесет години животът продължава.
Достигнал си до зрялост и разцвет.
Това е втора младост... Граби любов, забава —
остават ти все още петдесет!*

CDLIX

*Осемдесет години днес навършваши ти:
от тях в едната трета само си живял.
През втората си бъхтел за пари,
а третата, за жалост, просто си проспал!*

CDLX

*Чудесна възраст са осемдесет години!
След още двадесет, ще стигнеш до столетие.
Защо не! Имаш кръвни близки и роднини,
които са достигнали до дълголетие.*

CDLXI

*Деветдесетгодишното ти тяло
празнува днес печално и унило;
но времето ти не е отлято,
то в теб дълбоко се е съхранило.*

CDLXII

*Чудесна възраст стигна ти: деветдесет!
На крак си и акълът ти „сече“.
Пред теб все още има бъдеще напред —
дай боже, да достигнеш до стоте!*

CDLXIII

*Ти с чест достигна до деветдесет и пет.
Епична възраст! Радвай се и се гордей!
И всяка следваща година занапред
празнувай като стогодишен юбилей!*

CDLXIV

*Седемдесет и шест години доживях.
Не знам, какво би станало ако не бях.
Не би се появил на бял свят нито стих,
а аз през таз година книга съчиних!*

CDLXV

*Старик достойно доживял до век,
безспорно е велико постижение.
Какво изпитвам към такъв човек?
Голям респект и свято преклонение!*

CDLXVI

*Достатъчно живял е тоз,
не само възраст навъртял,
но станал старец белокос,
е също мъдрост насъbral.*

CDLXVII

*Дълголетието е за всеки цел и идеал.
Ала не е важно само, колко дълго си живял.
Важно е, дали си имал през годините живот
или във духовен сън си хибернирал като скот.*

CDLXVIII

*Животът често мъдрости предлага —
на случаи и събития богат;
на лист не ги ли уловиши веднага,
в небитието те ще отлетят.*

CDLXIX

*Защо днес няма вече мъдреци?
Защото мозъкът ни не работи —
наместо сам да мисли и твори,
разчита на компютри и роботи.*

CDLXX

*Оплакваме се често: „Колко жалко,
че мъдрите човеци днес са малко“.
А логиката е неоспорима —
по-важно е, че въобще ги има.*

CDLXXI

*Баща си уважавах и ценях.
Той беше, според мен, мъдрец голям.
Под негово влияние успях,
таз книга да напиша и издам.*

CDLXXII

*Тоз, който е в живота си решил
да търси мъдростта, е явно умен;
но ако смята, че я е открил,
тогаз, за жалост, е човек безумен.*

CDLXXIII

*Отпуснах си брада, със власи снежнобели,
най-важен атрибут, по моите представи,
на мъдреците, в древни времена живели —
но бялата брада, мъдрец не ме направи.* [1]

[1] Philosophum non facit barba. — Брадата не прави философа.
(лат.) ↑

CDLXXIV

*Брадата, според светските представи
е за мъдреца важен атрибут;
Но тя мъдрец от мене не направи,
по-скоро ме помислиха за луд!*

CDLXXV

*Умът е като мускулно влакно,
не го ли упражняваш, атрофира.
Не се чуди, читателю, защо
го стимулирам със перо и лира!*

CDLXXVI

*Умът и тялото са едно цяло.
Щом мускули тренираш за фасон
и мозъкът, със стройното ти тяло,
ще трябва да тренираш в унисон.*

CDLXXVII

*Ако подарък помежду си разменим,
накрая всеки по един ще притежава;
но ако по една идея обменим,
по две ще имаме и двамата тогава.*

CDLXXVIII

*Един ден Александър спрял пред Диоген
и рекъл му: „Поискай, каквото щеш от мен!“
Мъдреца го помолил: „Мръдни се насторани,
че слънцето ми скриваш със тялото си ти!“*

CDLXXIX

*Във златен век живял Омар Хайям,
учен, поет и философ голям;
И днес все още словото му древно
звучи съвременно и злободневно.*

CDLXXX

*И мъдрецът също получава
оскърбления по всяко време,
но с мълчание ги отминава,
без във своя свят да ги приеме.*

CDLXXXI

*Попитали елини Диоген:
„Как да се отървем от враговете?“
„Вземете пример — рекъл той — от мен!
Добро, наместо лошо, им сторете!“*

CDLXXXII

*Никого, врага си даже, не замеряй с кал!
Я си го улучил с нея, я не си успял;
Но и в двата случая туй няма да го спре —
мръсни ще останат само твоите ръце.*

CDLXXXIII

*Събудих се от сън и този ден...
„Кажи ми, Боже, — казах с глас смирен —
как днес да ти се отблагодаря?“
И рече Той: „Стори добри дела!“*

CDLXXXIV

*Ако човек е образ и подобие на Бога,
и Бог е синоним на съвършенството, не мога
да разбера, защо от съвършенство сме лишени —
излиза, че и божествете са несъвършени!*

CDLXXXV

*Ако Бог реално съществува
и е милостив, тогаз защо
позволява злото да царува
и търпи да ни спохожда то?!*

CDLXXXVI

*Без ред, едно след друго губим с време —
разсъдък, младост, здраве, красота...
Но даже всичко Бог да ни отнеме,
ще ни остави само глупостта.*

CDLXXXVII

*Умният със коня си се хвали,
полуумният човек — с жена си,
но глупакът в плен на глупостта си
себе си обсипва със похвали.*

CDLXXXVIII

*Да се гордее с дрехи и сандали,
(щом няма друго със какво), то значи,
човек да се гордее и се хвали
със свойте обущаи и шивачи.*

CDLXXXIX

*В живота всичко има край, предел —
мечти, любов, омраза, полет смел...
Без граници е само глупостта,
не мога няя с нищо да сравня.*

CDXC

„Човешка“ глупост! — смешен коментар!
Та има ли и други, „нечовешки“?
Човекът е единствената твар,
която върши глупости и грешки.

CDXCI

*Човекът слезе в земните недра,
проникна чак в космичните простори,
природните стихии овладя,
но с простотията не се пребори.*

CDXCII

*На умния му стига само знак,
греши ли, намека да разбере;
но и плесник е малко за глупак —
не може глупостите му да спре.*

CDXCIII

*Тъй както своя похлупак
гърнето винаги намира,
глупакът, по-голям глупак
намира да го акламира.*

CDXCIV

*Умният човек и в грозотата
по достойнство също е красив;
а без ум е грозна красотата —
свети с блясък празен и фалшив.*

CDXCV

*Кажете ми, кой хората красиви,
не забелязва и не им се диви!
За жалост, доста често красотата
е скарана с ума и с добротата.*

CDXCVI

*За глупостта не се намира лек.
Не я оправят дума, ни тояга;
Открие ли я, умният човек
я пренебрегва и далече бяга.*

CDXCVII

*Не се захващай да спориш с простака!
Не ще излезеш с него на глава;
По-мъдрият отстъпва, без да чака —
навреме се отдръпва на страна.*

CDXCVIII

*По-лесно ще изкараши кръгъл камък връз баир,
отколкото със луд човек да се препираш.
Не се захващай с него! Все едно е, най-подир
ще вдигнеш бял байрак и ще капитулираш.*

CDXCIX

*От най-древни времена
имат навик лош глупците,
да изписват по стените
собствените имена.[\[1\]](#)*

[1] Nomina stultorum scribuntur ubique locorum. (лат.) ↑

D

*Забранете на глупака,
нещо глупаво да стори;
Сякаш той това и чака —
ще го стори и повтори.*

DI

*Умният човек, каквото да се случи,
никога не спира да се учи,
а глупакът със нагласа е такава,
„ум“ да дава и да поучава.*

DII

*Ако сгрешиш веднъж е допустимо.
И даже втори път — е обяснимо.
Но трети път... и после пак... и пак...
ще значи, че си истински глупак.* [\[1\]](#)

[1] Cuiusvis hominis est errare, nullius nisi insipientis in errore perseverare. — Всеки човек прави грешки; само глупакът продължава да ги повтаря. (лат.) ↑

DIII

*Веднъж да сториш грешка е човешина.
И втори, даже трети път — не е беда.
Но да грешиш като глупак, на поразия,
това народът го нарича, магария!*

DIV

*Умен не е този, който не греши.
Всеки по различно време грешки прави.
Умен е тоз, който, щом ги улови,
бърза без отлагане да ги оправи.*

DV

*От грешките, дете, не се плаши!
Другарчета са верни и добри.
Ще те напътстват те по твоя път
и към успеха ще те изведат.*

DVI

*Това че неуспех току-що претърпя,
не значи, че си некадърник и глупак.
Не се предавай, а опитай пак... и пак!...
С упорство, с труд и с пот се стига до целта.*

DVII

*Ако, дете, беда те сполети,
не се отчайвай, не кърши ръце!
А се стегни и трезво разсъди,
как да решиш проблема най-добре!*

DVIII

*Недей да плачеш над разплисканото мляко!
Не ще поправиш с жалби скупения съд;
А по-добре ума си напрегни по-яко,
как грешката да не допуснеш втори път.*

DIX

*Наистина безгрешни хора няма.^[1]
Това че счупи глинения съд,
не го приемай за беда голяма!
Внимавай да не стане втори път!*

[1] Nemo sine vitio est. — Никой не е безгрешен. (лат.) ↑

DX

*От грешките се учим и... тешим,
ала това съвсем не означава,
че ако продължим да ги множим
и ползата ни по-голяма става.*

DXI

*Каквото и да вършите, деца,
мислете също за последствията!
По-лесно ще избегнете така
ефекта пагубен на бедствията.*

DXII

*От двама души със еднаква сила,
пословицата е постановила:
по-силен тоз е, който има воля,
безволевия го грози неволя.*

DXIII

*Успехът с постоянство се постига.
Издигнах се чрез тежък труд и пот.
Не се предавах и не казах: „Стига!“ —
борих се с трудностите цял живот.*

DXIV

*Недей разчита само на таланта!
Успехи няма без да се изпостиш.
И него трябва, както диаманта,
да го шлифоваш и го разработиш.*

DXV

*И талантът, както негатива,
с бледи, зле оформени черти,
има същата алтернатива —
трябва някой да го... прояви!*

DXVI

*Какво наричаме талант?
Къс нешлифован диамант.
А по-нататък — труд и пот,
за неизвестен период.*

DXVII

*Съдбата не раздава честно, по заслуги:
едни закриля, като майка им помага,
а безпричинно често ощетява други,
с това, което по закон им се полага.*

DXVIII

*Успехът е наградата на победилия —
дошъл е с много труд и неговият ред,
но често зад победата, освен усилия,
е нужна и солидна доза от късмет.*

DXIX

*Зад всеки победител има победени —
за тях не се замисляме за миг дори;
един ликува със мечти осъществени,
а колко са онез, с разбитите мечти!*

DXX

*Всяка победа на чужд неуспех се гради.
Докато някой ликува със слава покрит,
много са тези, които проливат сълзи.
Двата сценария винаги имай предвид!*

DXXI

*Ако умреш, преди да си осъществил
мечтите си, не е победа, без съмнение;
но ако жив ги изоставиш, е резил
и най-великото житейско поражение.*

DXXII

*Оплакваме се: „Трудни са нещата!“
Ний, хората ги правиме такива.
Окото се страхува, не — ръката;
За всичко има изход и алтернатива.*

DXXIII

*Рецепта за живот не съществува.
Тъй както от най-ранни младини
акълът ти те учи и диктува,
така по-късно ще живееш ти.*

DXXIV

*На младини човек авторитет гради,
за някакви мизерни левове се поти,
но идват тихи и спокойни старини —
авторитетът му започва да работи...*

DXXV

*Трудът е този, който ни спаси,
със ралото, със сърпа и със чука,
от трите най-отявлени злини:
порока, бедността и явна скуча.*

DXXVI

*Достойно дело е да се оре земята,
както например, писането на поема
и не е срамно, ако отреди съдбата
с ръката плуга да държиш, а не калема.*

DXXVII

*Трудът не позори човека.
Напротив: знае го светът,
че хората от памтивека
със мързела го позорят.*

DXXVIII

*Когато скръб, досада, скука
в прегръдка здрава те душат,
изваждай сърпа или чука —
ще те спаси от тях трудът.*

DXXIX

*Безделието бих сравnil с ръжда —
подмолно дарбата унищожава,
както желязото разяжда тя,
когато то не се употребява.*

DXXX

*Паметта отслабва във покой,
деградира с месеци и с дни;
както блатната вода в застой
гние и започва да вони.*

DXXXI

*Така започва: губиш си нещата,
не знаеш, где си сложил очилата,
забравяш ключ, не помниш случки, дати...
и близките ти стават непознати.*

DXXXII

*Ръжда желязото разяжда,
ако не се употребява;
Покоят мозъка разгражда —
навява тъпота, забрава.*

DXXXIII

*На моята възраст, освен че съм жив,
не знаете колко се чувствам щастлив,
щом в стаята вляза и знам за какво,
и помня къде е оставено то!*

DXXXIV

*Покой не знай менящият се свят.
Или вървиш напред или назад.
Духът нагоре ако не лети,
тук, долу е обречен да пълзи.*

DXXXV

*Понякога не знам какво ми става,
не мога да напиша нито ред.
Дали е на склерозата изява
или ей тъй, от леност съм обзет.*

DXXXVI

*Над мързела със приказки и анекдоти
народът остроумно се надсмива.
Не е виновно тялото, че не работи —
душата е разглезена, ленива.*

DXXXVII

*Когато не работиш, тъпчеш на едно място.
За времето загубваш всяка представа,
и делници и празници се сливат във едно —
животът като в сън по-бързо отминава.*

DXXXVIII

*Водата няма да замръзне във чешмата,
оставши ли я постоянно да тече;
движението извор на живот се смята,
застоят — синоним на смърт, небитие...*

DXXXIX

*Това, което знаем, несъмнено
е малко и ограничено;
Онуй, което е от нас незнайно
е безгранично и безкрайно.* [1]

[1] Nemo omnia potest scira. — Никой не може да знае всичко. ↑

DXL

*Истинското знание не се онаследява!
Само с постоянство, с труд се придобива
и макар че ученето често ни додява,
няма друга, по-добра алтернатива.*

DXLI

*От как се помня изпити държа;
И днес през старостта си продължавам —
кошмари ме преследват, и в съня,
на изпити все още се явявам!*

DXLII

*За два живота изпити съм взел,
надхвърлих всякакъв лимит, предел.
Дано светците ми ги уважат,
пак да не ги държа на Оня Свят.*

DXLIII

*Считай своя ден за пропилян,
ако ред не си прочел, ни слово
и от умствен мързел обладан
днес не си научил нищо ново.*

DXLIV

*Човече, в много сфери сме невежи
и ти не си във всичко просветен,
но важно е да имаме стремежи
и учим нещо ново всеки ден.*

DXLV

*Не е срамно да не знаеш.
Учен кой се е родил!?
Ала виж, да не желаеш
да се учиш, е резил!*

DXLVI

*Докато си млад, учи,
че е знанието свято!
Не прахосвай златни дни!
Вечно няма да е лято.*^[1]

[1] Non semper erit aestas. — Вечно няма да е лято. (лат.) ↑

DXLVII

*За млада умна хубава жена,
за скъпа, нова западна кола,
пари са нужни, затова учете —
един ден ще ги имате и двете!*

DXLVIII

*За младия човек познанието
е жизнено необходимо,
но редом с него възпитанието
е качество неоценимо.*

DXLIX

*Знанието е съкровище, което
само нам до гроб принадлежи
и не може да ни бъде то отнето
ни от бирници, ни от крадци.*

DL

*Тоз, който малко знае и си го признае,
за своето незнание е осъзнат;
такъв човек, не малко, явно много знае,
тъй както онзи древен философ Сократ.*^[1]

[1] Scio, me nihil scire. — Аз знам, че нищо не знам. ↑

DLI

*Детето ти — каква го чака орисия?
Ще стане ли човек или лентяй невеж?
От теб зависи. То е празен лист хартия —
каквото „впишиш“ там, туй утре ще „четеш“.*

DLII

*Тоз, който е напролет сял,
ще жъне ечемик наесен.^[1]
а който е свирил и пял,
ще проси със свирня и песен.*

[1] Qui vere severit, autumno metet — Който е сял напролет ще жъне наесен. (лат.) ↑

DLIII

*Ако по нещо — ум, професия, морал
не те надминат твоите деца,
то означава, че напразно си живял
и си се провалил като баща.*

DLIV

*Детето не обича критики да слуша.
И проповедите са му дошли до гуша.
Създадено е то с нагласа и направа
на лоши и добри дела да подражава.*

DLV

*Дърво, накриво четвърт век растяло,
не можеш за година да изправиш;
Човек, вървял по крив път отначало,
не ще успееш в къс срок да оправиш.*

DLVI

*Засадиши ли върбова пръчка под наклон,
ще се разлистят по стъблото клон след клон
и като порасте и стане на дърво,
на същата страна ще се накланя то.*

DLVII

*Ти, който си се провалил като баща,
прощавай, нямаш право да изказваш мнения
за възпитаване на чуждите деца,
а камо ли да им четеш нравоучения.*

DLVIII

*Не повишавай тон! Не е педагогично.
Нахокаш ли ги ти и те ще те нахокат.
А плеснеш ли ги, ще изпискат истерично —
в порочен кръг пропада ти урокът.*

DLIX

*Къдемо дума блага
сърцето не затрогне
и дрянова тояга
там няма да помогне.*

DLX

*Строгостта и критиките на учителя
се оказват по-полезни, по-добри
от оназ „маймунска“ обич на родителя,
с глезнене, с галъвно мъррене, с хвалби...*

DLXI

*Да учиш мързеливо същество,
зер калпав ученик, е все едно,
да храниш със какао дойна крава
и да очакваши шоколад да дава.*

DLXII

*Никой не изисква и не чака от младеж
като теб, да върши невъзможни чудеса,^[1]
а да се опиташ най-доброто да дадеш
от това, което си научил до сега.*

[1] Ad impossibilia nemo tenetur. — Никой не е длъжен да върши невъзможното. (лат.) ↑

DLXIII

*И Господ от небесните простори,
на всеки вкус, пред него предявен,
не би намерил мощ да отговори,
та камо ли човек обикновен.*

DLXIV

*Във всеки блок от мрамор статуя е скрита.
Кой знае? Тя те чака може би,
със малко дарба, с труд и с воля упорита
да я изваеш във шедъовър ти.*

DLXV

*И дребната искра е годна да разпали
голям пожар, попадне ли в целта;
Тъй има младият човек потенциали,
с които да извърши чудеса.*

DLXVI

*Всеки сам съдбата си кове.^[1]
И ако си се опръскал с кал,
даже твоят враг не би успял,
туй от теб да стори по-добре.*

[1] Faber est suae quique furtunae. — Всеки е ковач на съдбата си.
(лат.) ↑

DLXVII

*Не е важно бързо да вървиш,
а неспирно да вървиш, човече;
с бавно постоянство, току-виж,
си отишъл много по-далече.*

DLXVIII

*Festina lente! (В превод: Бързай бавно!)
Виж, хрътката как в ранните етапи
на бременността, в бързината явно
мъничетата ражда още сляпи!*

DLXIX

*Свърши набързо онова,
което е по-маловажно!
Ще имаш време след това
да вършиш бавно всичко важно.*

DLXX

*Дългото умуване помага,
за постигането на успеха,
както на човека, който бяга,
неговата дълга дреха.*

DLXXI

*Отлагането е безспорна грешка.
От проста, прави работата сложна,
а сложната — по-трудна и по-тежка
и много често даже невъзможна.*

DLXXII

*Няма празник за безделника,
ако не работи в делника;
Тъй без мрака на нощите
губят блясъка звездите.*

DLXXIII

*Някой хорица без цел живеят —
не вървят, а по повърхността
без посока плуват и се реят,
като стръкчета трева в река.*

DLXXIV

*Безделието е най-уморително!
Не спира, за да ти даде отмора
и несъмнено е по-изтощително
от всяка послетрудова умора.*

DLXXV

*Не отлагайте за утешния ден
туй, което може да се свърши днес!
Не един проект тъй бил е провален —
„утре“-то не значи винаги прогрес.*

DLXXVI

*Недей отлага работата за деня!
Свърши я днес! Тъй само ще спечелиш ти,
че може да не се събудиш сутринта
или по-важно дело да ти се яви.*

DLXXVII

*Утре! Утре! Вечно утре! И така
времето ти в обещания минава.^[1]
Чудно ли е, че дори след месец-два
работата ти несвършена остава.*

[1] *Cras, cras et semper cras et sic dilabitur aetas.* (лат.) ↑

DLXXVIII

*Ти имаш във устата си език.
Използвай го наместо меч и щик!
И словото от времето оно
велико бойно средство е било.*

DLXXIX

*Силата на словото се състои,
не като парите — в едри суми,
а в умението да се изрази
много нещо, ала с малко думи.*

DLXXX

*Ораторското майсторство не е в това
да произнасяш дълги речи с часове,
а с кратки доводи да биеш на целта,
така че всеки лесно да те разбере.*

DLXXXI

*Преди да кажеш нещо, изчакай малко ти!
Два пъти премисли, един път го кажи!
Това ще ти помогне да блеснеш по-добре
и риска ти от грешки до нула ще сведе.*

DLXXXII

*Изпуснеш ли мига, изстреляш ли куршума,
не можеш да ги върнеш никога обратно.
Така е също и с изречената дума —
и камъкът е хвърлен безвъзвратно.*

DLXXXIII

*Ако чашата с ориз обърнеш,
дребните зрънца ще събереш,
но не можеш думите да върнеш,
щом като веднъж ги изречеш.*

DLXXXIV

*Мислите ни трябва да узреят,
ала не до там, че да презреят.
Кой купува плодове презрели
и харесва дрехи овехтели!*

DLXXXV

*И мислите приличат на цветя:
когато поотделно се „берат“,
излъчват по-блестяща красота,
тъй както те — по-сilen аромат.*

DLXXXVI

*Мислите ти, в слово изразени
и на листа уловени в плен,
са завинаги обезсмъртени —
с тях и ти си увековечен.* ^[1]

[1] Verba volant, scripta manet. — Думите отлитат, написаното остава. (лат.) ↑

DLXXXVII

*Как бих желал мига да уловя
и красотата му неповторима
да съхраня за вечни времена
в ритмичен стих и благозвучна рима!*

DLXXXVIII

*Вехнат, изчезват делата,
глъхнат успехи и слава,
в прах се превръщат телата —
словото вечно остава.*

DLXXXIX

*През детството ми то бе само хоби,
но музата духът ми завладя;
с годините напълно ме зароби
и стана моя участ и съдба.*

DXC

*На лист хартия словото посях.
От него избуха тучни ниви.
Ще дойде ден, ще се превърна в прах,
но книгите ми вечно ще са живи.*

DXCI

*И книгите се раждат със съдба! [1]
И всяка, в своя полет, се надява
да найде славата във вечността,
но в мнозинството я грози забрава.*

[1] *Habent sua fata libelli.* — Книгите имат своя съдба. (лат.) ↑

DXCII

*Хубавата книга, ако ти омръзне,
като пръв приятел, упрек не изрича.
А ако ѝ вярваш, няма тя да дръзне
да те мами с глупав разказ или притча.*

DXCIII

*Днес всеки „пише“, книги фабрикува,
издава ги и после ги продава,
но кой боклук от този род купува —
и те потъват без следа в забрава.*

DXCIV

*Извъдихме се все пишман „творци“.
Кой днес бездарни книги не издава!
И мен, любителят-поет грози
сред мнозинството творческа забрава.*

DXCV

*Старея аз, но стихове любими
изплитам с нежни, благозвучни рими
и мисля си, че бих могъл да пиша,
догде съм жив и тялото ми диша.*

DXCVI

*Работим цял живот — същински роби
и като остареем, чак тогава
се хващаме с любимото си хоби,
но музата ни бързо прецъфтява.*

DXCVII

*В кафеза златен птичката не пее.
Поетът се нуждай от свобода,
за да разпери в пълен ръст крила —
душата си на воля да излее.*

DXCVIII

*Поезия се пише с пълни звучни рими —
с римуването се извайва красота...
И те са много по-престижни, по-значими,
ако са от различни части на речта.*

DXCIX

*Една утеша важна имам в старостта:
докато аз старея ден след ден,
поезията ми остава все така
без възраст и не остваява с мен.*

DC

*„Писането“ би било за мен досада,
ако само като хоби ви звучи;
Бих желал не само да ви дам наслада,
но да ви направя с него по-добри.*

DCI

*Аз зная, че съм длъжен да творя добрe,
но моят дълг не само че ми повелява,
умът да привлеча, пасивно да четe,
но също с мен да мисли и да разсъждава.*

DCII

*„От два часа съм будна... — се оплака тя.
И хапчето за сън не ме приспа!“
Защо от мояте книги ти не взе?!
По-силни са от сънотворно те.*

DCIII

*От кал създаден, знам, ще стана прах
и пак дъждът ще ме превърне в кал,
но не напразно на свeta живях,
оставям стих, по-скъп от жълт метал.*

DCIV

*Което пиша и написах, не е ново.
Изказано е от предците преди мен,
но още е валидно мъдрото им слово —
моралът вездесъщ е и до днешен ден.*

DCV

*Нещастни са онези поетеси,
с любовните поеми и пиеци,
щом творческата треска ги обзeme
за любовта не им остава време.*

DCVI

*Думите, размахали криле,
сякаш птици гонят цел висока,
ала често като тях и те
не летят в желаната посока.*

DCVII

*Природата езика е създала
не само мислите ни да разкрива,
но според правилата на морала
зад голи фрази също да ги скрива!*

DCVIII

*Матерният ми език, Родино мила,
с теб ме свързва, творчески ме стимулира
и на него само може моите лира
тъй да пее — с вдъхновение и сила.*

DCIX

*С каквото и красиво слово
да ни обсипват със хвалби,
в нас не откриват нищо ново
и не ни правят по-добри.*

DCX

*Изречената дума сам-сама,
дори когато много обещава,
не е ли подкрепена от дела,^[1]
не значи нищо, празна си остава.*

[1] Acta Non Verba — Дела, не думи. (лат.) ↑

DCXI

*Лицето със гримаси причудливи,
гласът, ръцете, пламенният взор
са често много по-красноречиви,
отколкото словесния подбор.*

DCXII

*Лицето срещу теб е като огледало.
Каквото се огледа, там се отразява;
И ако твоето лице се е засмяло,
и то така в усмивка също засиява.*

DCXIII

*Усмивката!... Какво е тя? Загадка.
Възторзи, болка, страх, вина прикрила,
но колкото да е моментно кратка,
във себе си таи магична сила.*

DCXIV

*Този, който може да владее
свойте чувства, страсти, страхове...
той в живота си ще преуспее,
трудно нещо ще му се опре.*

DCXV

*Съвестта ни не е съдия
само да ни съди и наказва,
а другар, от мръсните дела
и престъпността да ни предпазва.*

DCXVI

*Бъди умерен в три неща:
във яденето, в любовта
и в трупането на пари,
че прекаленото вреди!*

DCXVII

*Дозата [1] е таз, лекарството що прави:
от субстанция една и съща,
ако милиграм към него се добави,
то в отрова лесно се превръща.*

[1] Dosis sila facit venenum! — Дозата сама прави отровата. (лат.)

DCXVIII

*В живота си бъди умерен ти,
във всяко дело, обич, цел, стремеж!
Дори медът започва да горчи
от сладостта си, ако преядеш.*

DCXIX

„По средата пътят е най-безопасен“^[1] —
мъдрост, стигнала до нас през вековете.
Изводът за всички е пределно ясен:
златната среда навсякъде търсете!

[1] Medio tutissimus ibis. (лат.) ↑

DCXX

*Всяко нещо в прекалена доза
носи за отравяне угроза;
Поговорката и днес е ясна:
„Златната среда е безопасна!“*

DCXXI

*Каква е ползата да се обръщаме назад!
Напред вървят часовниковите стрелки.
Животът е неспирен, вечен кръговрат —
не може миналото да се възкреси.*

DCXXII

*Напред реките без да спрат текат,
посоката не можеш да обърнеш;
Тъй времето отминало, назад
не се опитвай, няма да го върнеш!*

DCXXIII

*Когато нещо скъпо свърши, знай,
че то не е напразно отлетяло;
от всеки тъжен, безнадежден край
започва ново, по-добро начало.*

DCXXIV

*Не искам филмите да гледам втори път —
в живота нищо никога не се повтаря.
Събитията в спомените по-сладнят
и мъката по тях със времето догаря.*

DCXXV

*Времето лекува, но не излекува,
само притъпява болки и тъги
и когато споменът пред нас изплува,
раната отново почва да кърви.*

DCXXVI

*Какво е мъката? Огромен океан
в душа от черни мисли изтерзана;
А радостта? О, тя е блян красив, мечтан —
безценен рядък бисер в океана.*

DCXXVII

*Не може радостта
да бъде светла, чиста,
когато съвестта
е гузна и нечиста.*

DCXXVIII

*Вий виждате живота в розови бои,
но времето дойде, деца, да разберете,
че има лоши хора, като вълците зли,
които от кошарите крадат овцете.*

DCXXIX

*Пътеката на добродетелта е тясна,
над бездна лъкатуши, по скала опасна,
а прав е пътят, който води към порока —
същинска магистрала, равна и широка.*

DCXXX

*Порокът е, деца, край вас на всяка крачка —
разврат, хазарт, цигари, алкохол и дроги;
Не се сърдете, че към вас сме много строги —
с невинността си вий за тях сте лесна плячка.*

DCXXXI

*Te всички са еднакви в детските премени —
сладурчета невинни, ангелчета мили;
Но как едни ще станат честни и почтени,
а другите — крадци, убийци, педофили!*

DCXXXII

*Тъй силно, както внуците обичам,
не съм обичал никой до сега;
пред Бог от благодарност коленича,
че той ме подмлади с тях в старостта.*

DCXXXIII

*Лудуват те и вдигат шум и врява,
но тяхната игра не ме смущава —
народът го е казал много право:
„Детето палаво, дете е здраво“.*

DCXXXIV

*Te, внучетата ми, са умни и красиви,
но не съзнават колко са с това щастливи.
Деца са още и не са наясно също,
че ум и хубост са оръжие могъщо.*

DCXXXV

*В съня си те са ангелчета същи,
с невинни, чисти детски личица;
но станат ли, обръщат всичко вкъщи
и в нас настава истинска „война“!*

DCXXXVI

*Гледам внуците ми как растат със дни.
Радвам им се, с младостта им се гордея,
но защо печална нотка в мен звучи —
че растат със дни, а аз със дни старея!*

DCXXXVII

*Логично е, съвсем естествено и приемливо,
с изпълнен дълг родителите първи да умрат,
но е жестоко, непонятно и несправедливо,
децата ни преди нас да напускат този свят.*

DCXXXVIII

*Взискателни родители, пазете
сълзичките на вашите деца!
Ще ги проливат те над гробовете
на вашите останки след смъртта.*

DCXXXIX

*Не дразнете малкото дете!
С думи, с бой не го правете зло!
Някога, когато порасте,
ще поиска да убива то.*

DCXL

*Твоите деца, не са твои деца...
Техен херолд си, не техен баща.
Te не от теб, а чрез теб са дошли,
с гени от чужди, далечни предци.*

DCXLI

*„При вас със внуците е интересно! —
ми рече мойт брат — у нас е скуча.“*

*„Да! Интересно е, но не е лесно,
а и проблемите са също тук!“*

DCXLII

„Счупих...“ — внукът ми проплака, мъка го задави
и от плач телцето крехко се разтресе цяло.

„Счупеното носи щастие, нима забрави!“

„Да! Но не разбираш, дядо, счупих огледало!“^[1]

[1] Според поверието, счупеното огледало носи нещастна любов.

↑

DCXLIII

*„Не си харесвам името!“ — той простичко ми рече.
Ще го смениш, щом порастеш, не е далече.
„Да го сменя! Не, дядо! Ще обидя тати с мама,
нали са го избрали със любов голяма!“*

DCXLIV

*Тъй стана, че прекарах с внука си цял ден.
Игра голяма падна... Смях и веселба.
Като си тръгнах, той заплака натъжен —
какво ще прави някога, като умра!*

DCXV

*Човешко е да плачеш със сълзи,
макар че вече си голям мъжага;
До края мъката си изплачи!
Плачът и на юнаците помага.*

DCXLVI

*Не се усмихвай и не се мръщи!
Пожертвай чувствата за красотата!
Ще се покриеш с бръчки и с бразди,
не следваш ли на модата игра.*

DCXLVII

*В обществото действат норми и закони,
трябва стриктно да ги спазваш, щеш не щеш!
Нарушиш ли ги, властта ще те подгони
и в затвора може да се озовеш.*

DCXLVIII

*Порасна ти и веч не вярваш в Дядо Мраз.
Обсъждаш фактите, подлагаш на съмнение.
Да! Не живее той реално между нас,
но е реален в нашето въображение.*

DCXLIX

*По фигура е юноша наглед...
Започва мъх по тялото му да расте —
навлиза, явно, милият в предпубертет,
но психиката му е още на дете.*

DCL

*И аз, деца, съм имал мигове чутовни.
Не бяха много те... На пръсти се броят.
Онези мигове, които в дни съдбовни
в живота предизвикват истински поврат.*

DCLI

*Той има всичко — вила, две коли,
апартамент със скъпи уникати,
но детски глас не чувам да звъни —
шумът, игрите тук са непознати.*

DCLII

*С едно дете сте като без едно!
И вършите към него престъпление.
Един ден ще остане то само
във вълчи свят на хорско отчуждение.*

DCLIII

*От майката, деца, по-свято нещо няма!
Не само че ви ражда, кърми и облича,
пословична е нейната любов голяма,
с която тя за вас на жертви се обрича.*

DCLIV

*Днес никой веч децата в любов не възпитава
към майката, която награда заслужава;
За даденост я вземат и нямат те идея,
какъв би бил животът им в сирачество, без нея.*

DCLV

*Една е майката! А куп жени за... грях.
И всяка ще ви мами и след вас ще тича,
но като нея няма никоя от тях
жертвоготовно цял живот да ви обича.*

DCLVI

*С младежска страст обичаш своята любима;
Децата си с по-друга обич — величава,
но любовта към майката е несравнима —
тя двете не отменя, всъщност ги споява.*

DCLVII

*Обичта към майката е чиста, свята;
към любимата жена е фантастична,
но далеч е по-велика към децата,
а към внуците е просто безгранична!*

DCLVIII

*Родителите за децата си на жертви се обичат,
а те, децата им, на свой ред, техните деца
обичат...*

*Така вървял е и върви светът от древността
дълбока —*

*напред и все напред, към бъдещето... все в една
посока.*

DCLIX

*Te в нас живеят. Не! Не са умрели.
Духът им чак до гроба ни крепи.
Деца сме техни, даже останали,
и те са наши майки и бащи.*

DCLX

*Родителите си почитай безусловно!
Не ще намериши други като тях
да те обичат тъй жертвоготовно,
дори да си заслужил за нердах.*

DCLXI

*За дъщеря ми ме измъчва угризение —
като баща се провалих, уви!
Не я възпитах аз до днес, за съжаление,
парите да ценни и да пести!*

DCLXII

*„Какъв подарък искаш за рождения си ден?“ —
попита дъщеря ми, за да спази обичая;
„Най-ценният подарък е, за старец като мен,
да си спестиши парите, дъще. Друго не желая!“*

DCLXIII

*Парите са приятно и полезно нещо,
ако умееш да ги стопанисваш вещо,
но провалиши ли се, си губиш свободата
и ставаш доживотен роб на сатаната.*

DCLXIV

*Омръзва всичко в този свят,
особено жените,
но никога — да си богат
и да броиш парите.^[1]*

[1] Omnis distaedere — pecunia nunquam! — Всичко омръзва —
парите никога! (лат.) ↑

DCLXV

*Едва ли има нещо здраво укрепено,
(включително жена), което обсадено,
да издържи на напора за дълго време
и да не би могло с пари да се превземе.^[1]*

[1] Nihil tam munitum quod non expugnari pecunia possit. — Нищо не е така укрепено, че да не може да се превземе с пари. (лат.) ↑

DCLXVI

*От векове богатството и алчността
приличат на скачени съдове:
когато се уголемява то, и тя
се изравнява с него и расте.*

DCLXVII

*Не е богат човекът с беемвето,
ни с яхтата, ни с леките жени.
Богат е, който има туй, което
не може да се купи със пари.*

DCLXVIII

*Скъпи са на този свят парите,
а животът е по-скъп, нали!
Но не можете да ги сравнете
с времето — то е живот, пари...*

DCLXIX

*Парите са царете на света,
ний — поданиците на Тяхното Величество.
Което в тях най-любя и ценя
е качеството им, наречено Количество!*

DCLXX

*И нулите на тоз свят нещо значат.
Застанат ли след някой цифров знак,
започват всички хора да ги тачат,
да им се кланят до земята чак!*

DCLXXI

*Човек богатството създава,
а не богатството — человека,
но то му носи чест и слава —
тъй е било от памтивека.*

DCLXXII

*Разкошът развращава всички хора:
и богаташът, който в него плува,
но и беднякът, който от умора
издъхващ, не по-малко го жадува.*

DCLXXIII

*Питали търговеца: „Кажи ни честно,
как така спечели толкова пари?“*

*Той отвърнал: „Многото спечелих лесно,
трудно — малкото... Разбирайте, нали!“*

DCLXXIV

*Когато разберат, че си богат,
роднините се стичат от цял свят;
Но обеднееш ли, изчезват те
и даже стават твои врагове.*

DCLXXV

*Златото е убило повече души,
отколкото желязото — тела;
и истинският Златен Век е бил преди
да се яви златото в древността.*

DCLXXVI

*Щом блесне пред ангел небесен злато,
от мисъл обзет нечестива
и той, скрит за зоркото боже око,
от правия път се отбива.*

DCLXXII

*Богатият или преди парите си отива,
или парите го напускат яко дим;
Не съществува друга, по-добра алтернатива —
защо тогаз за загубите да скърбим!*

DCLXXVIII

*Ако богатството не пропилееш,
един ден ще го изоставиш ти.
Уви! На Оня Свят не ще успееш,
да отнесеш имане, ни пари!*

DCLXXIX

*Умрелият оставя, трупани с години,
богатство и пари на прага на дома му;
На гроба го напускат близки и роднини...
Делата му го следват след смъртта му само.*

DCLXXX

*Богатата девойка всеки я обича!
Богатството излъчва магнетична сила —
кой гледа пред парите красота девичка
и грозотата с тях е атрактивна, мила.*

DCLXXXI

*Малкият дълг на финансов език,
казват, че прави човека „дължник“;
Онзи, големият, с шестцифров знак,
често дължникът превръща във враг.*

DCLXXXII

*Борсата не е за стари хора —
времето за рискове изтече;
За печалби също не говоря,
важното е да не губим вече.*

DCLXXXIII

*Прахосникът имането пиле,
докато нищичко не му остане;
Скъперникът обратно — богатее
и нищото превръща във имане.*

DCLXXXIV

*Човекът вечно повече желае;
Оплаква се, че малко притежава,
а всъщност не съзнава, че това е
най-многото, което заслужава.*

DCLXXXV

*Мъдрецът чак до гроба беден си остава —
със голи мъдрости не се забогатява!
Богатият, дори когато остане,
не може със парите си да помъдрее.*

DCLXXXVI

*Плашим се от хиляди неща
в качеството си на смъртни,
а ламтим за земните блага,
като че ли сме безсмъртни.*

DCLXXXVII

*Кой бог човека сътвори
с търбух като бездънна яма,
та вековечно да ламти
за онова, което няма!*

DCLXXXVIII

*От древността до наши дни,
дори да е богат за двама,
човекътечно се стреми
към онова, което няма.*

DCLXXXIX

*Да загубиш пари е голяма беда,
но надеждата ще ти остане;
А загубиш ли здраве, загубваш света —
всичко: близки, пари и имане.*

DCXC

*Беднякът залъка си с теб споделя,
ще ти предложи също и постеля...
Богатият ще смъкне твойта кожа
и е готов да ти забие ножа.*

DCXCI

*Познавам и богати благородни хора,
доволни от живота, с доброта дарени,
а бедни хорица, от грижи и умора,
превърнати в животни хищни, озлобени.*

DCXCII

*За равенството, дума като стане,
отвред ни заблуждават лицемерно,
а то било е, е и ще остане,
завинаги понятие химерно.*

DCXCIII

*Богатите без жал от бедните крадат.
Не вярва ситият на гладния човек.
От древността така е устроен светът
и този робски ред ще продължи во век.*

DCXCIV

*Не можеш да очакваш състрадание
от тоз, що до сега не е познал
нещастието, с адското страдание —
не изпитал бедност и печал.*

DCXCV

*Едни от глад умират, други — от преяждане,
в епоха на растяющо разслоение;
Родът човешки е обречен на израждане
и с него — на самоуничожение.*

DCXCVI

*И онзи гладен, нищ бедняк,
пращащ от здраве и мерак,
е по-щастлив от своя крал,
от тежка болест заболял.*

DCXCVII

*По-добре да спиш в колиба с твърд креват,
но от здраве да пращиши и даси млад,
вместо в приказен палат в легло и пух,
ала грохнал старец — болен, сляп и глух.*

DCXCVIII

*Бедността до болка унижава гордостта —
просякът, чело да свежда е заставен.
Где се е видяло или чуло до сега,
празният чувал да се държи изправен!*

DCXCIX

*Привеждаме пред нуждата чела,
не винаги защото тя е силна,
а твърде често поради това,
че всъщност волята ни е безсилна.*

DCC

*Понякога се питам, не без основание,
не е малкият ни земен свят
изпълнен с толкоз много мъка и страдание,
на друга някоя планета АД!*

DCCI

*Запитали на село гладен сиромах:
„Кое в живота е най-трудното за теб?“
„Най-трудно е — отвърнал той, да просиш хлеб,
за да залъжеш с него гладния стомах!“*

DCXCII

*Колко прав е бил на времето Александър
като политиците нарекъл „маскари“.
Гонят келепира те, с местенце меко,
а народът прост и беден, кой го сефери!*

DCCIII

*Властва оприличават с алкохол:
ума с безумие опиянява
и във божествена самозабрава,
го тласка към престъпен произвол.*

DCCIV

*Кой днешен политик би устоял
пред сладката съблазън на властта?!
Душата си за нея би продал,
защото келепири носи тя.*

DCCV

*Животът даром нищо никому не дава!
Не им завиждам на онез, там на върха.
Те имат власт, пари, авторитет и слава,
но откъде? И как? И на каква цена!*

DCCVI

*Луд Хасан на важен пост
ияла баница изяде;
Не е луд Хасан, а тоз,
който с поста му я даде.*

DCCVII

*С лудия не се излиза на глава!
Склонен е към произвол и своеволия.
Дръжте го от поста с власт по-настрана,
за да нямате със него главоболия!*

DCCVIII

*Te, политиците са всички демагози,
представят ни се за „слуги“ народни,
а ни доят без съвестта да ги тормози,
и при това са прости и негодни.*

DCCIX

*Ний, хората, навсъде сме едни и същи
без разлика на раса, класа, пол...
Престъпни лидери и вождове могъщи
вражда разпалват, внасят в нас разкол.*

DCCX

*Тираните не са до днес успяли
вериги да открият за духа,
подобно на онези, за плътта,
с които биха тъй го оковали.*

DCCXI

*От всички хора взема дан войната,
еднакво от мъже и от жени:
мъжете плащат със кръвта си в бой пролята,
жените — със вдовишките сълзи.*

DCCXII

*За жертвите безименни по бойните полета
се носят речи на възхвала, пишат се есета;
Не се гаврете с паметта им с титли и с медали!
Живота си за тоя дето духа са отдали.*

DCCXIII

*Не са герои те, а пушечно месо!
Изпрати ги в Галиполи^[1] властта, закона.
Там паднаха невинни жетви. За какво?
За интереса на Британската корона!*

[1] Галиполи — турски град, в който през Първата световна война Отоманската империя разбива английската армия, в която са участвали и австралийски войници. ↑

DCCXIV

*Каква земя благословена! И богата —
от „пиле мляко“ тук ще се намери.
Но не народът, собственици на благата
са шепа буржоа-милиардери.*

DCCXV

*Мизерен е животът в бедната родина!
Не по-добър е и в богатата чужбина —
богатите за бедността са глухонеми,
трохите само тук за нас са по-големи.*

DCCXVI

*Възможностите тук са по-добри,
еднакво — за провал и за възход;
Богатите и тук са маскари —
без жалост скубят бедния народ.*

DCCXVII

*От баща си помня истина такава:
гдето и да е — у нас или в чужбина,
умният човек в живота преуспява,
глупавият е навсякъде мърцина!*

DCCXVIII

*Не съм ни русофил, ни русофоб;
И нито съм прозападно настроен —
не искам вече да съм ничий роб,
а българин свободен и достоен.*

DCCXIX

*Какво са правдата и свободата?
Нима за всички нас са идентични!
В очите на вълка и на овцата
са две понятия съвсем различни.*

DCCXX

*За да живеем волно и свободно,
отхвърлихме оковите на трона;
но днес, при управление народно,
ний пак сме поданици... на закона.*

DCCXXI

*Каква земя със красоти дарена!
За щастие, за радост сътворена.
Престъпна власт от нея ни изгони —
сърцето ми сълзи в чужбина рони.*

DCCXXII

*Много са страните по света,
но една е твоята родина,
както майката ти е една —
всички други са за теб „чужбина“.*

DCCXXIII

*Родината е таз земя красива,
с богати ниви, с горди планини,
в чиято земна твърд вовек почива
прахът свещен на нашите деди.*

DCCXXIV

*Към теб летя, мой свиден роден край,
след четвърт век се връщам от чужбина!
Какво ме чака там, бог само знай —
бездъдна къща... пустош... двор-пустиня.*

DCCXXV

С носталгия говорим за „Доброто старо време“. От свидни спомени не можем да се отървеме, но както детството е отлетяло безвъзратно, тъй миналото няма как да възкресим обратно.

DCCXXVI

*Не я виня. Какво е от света видяла!
С кепенци цял живот на село е живяла
и „Новото“ не е могла да възприеме —
сълзи пролива за „Доброто старо време“.*

DCCXXVII

*Каква е ползата за миналото да спорим!
Обратно няма как да върнем бившия режим.
Я по-добре да гледаме към бъдното напред
и построим нов свят с модерен социален ред.*

DCCXXVIII

*Отмина месец март със пушеци и дим.
Април помете снежния килим
и топъл, свеж, проливен дъжд изми
чернилките от нашите души.*

DCCXXIX

*Пристигна месец май... Животът закипя.
Събуди се от сън природата красива.
Ала защо, сред птичи песни и цветя
масмедиацията с кал, с мътилка ни залива!*

DCCXXX

*Протяга се на слънце океанът,
игриво скачат палави вълни,
а аз си мисля, от тъга обхванат:
„И ти си стар, ала не ти личи!“*

DCCXXXI

*Не топли есенното слънце. Късно стана.
Студено ми е да се къпя в океана,
а гледам младежта, съвсем не се двоуми —
пъстрее пясъкът от банските костюми.*

DCCXXXII

*Подлъга ме чадърът да не взема
и тутакси зад облаци се скри;
Заплиска дъжд... обля ме от перчема
мен, старият наивник, до пети.*

DCCXXXIII

*Дойде декември и с ръка незрима
стъклата заскрежи с букет цветя;
Така замрежи старческата зима
очите ми с „перде“ и скри света.*

DCCXXXIV

*Тънка фина мрежа времето в очите ми плете,
бавно неотклонно се оформя старческо „перде“.
Ще го оперират и ще виждам като здрав човек,
а са ослепявали от него само преди век.*

DCCXXXV

*Тъй както в полуслън се излежавам
в огряната от топло слънце стая,
аз, старият човек, се осъзнавам,
че пак мечтая, планове чертая!*

DCCXXXVI

*Зад младите не изоставам нито юта,
равнявам се със тях по дързост, дух и плам;
Все още грабя с пълни шепи от живота
и няма, докато съм жив, да им се дам.*

DCCXXXVII

*Какво бих променил — си рекох един ден,
ако за нов живот повторно се родя?
Не знам какво, но сто на сто съм убеден,
професията си — за нищо на света!*

DCCXXXVIII

*Как искам да започна от начало
житейската си земна Одисея,
не за да я променям, а изцяло,
по-пълно, всеки миг да изживея.*

DCCXXXIX

*Страхотно е пенсионер да бъдеш, нищо че си стар!
По чужда свирка си „играл“ — довчерашен васал,
а днес на себе си, на времето си пълен господар —
такъв живот и в сънищата си не си видял.*

DCCXL

*Пенсионер съм веч и съм щастлив.
От днес нататък — пълна свобода!
От никого, дорде съм здрав и жив,
не чакам нищо и не завися.*

DCCXLI

*Да вдигнем тост за Божата прослава
и да изпием чашите на екс!
Мерак и здраве още да ни дава,
та с бабите до край да правим секс!*

DCCXLII

*Със волен дух навлязох в старостта.
Освен от Бог, от друг не завися
и съм свободен, без да се страхувам
да възхвалявам и да критикувам.*

DCCXLIII

*Дъждът единствен е над мен
под купола на небесата,
но също ми е подчинен —
и той ми пада във краката.*

DCCXLIV

*Цял живот се мъча да се разделя
с онзи чуден, мил, безгрижен детски свят,
но детето, символ на невинността,
още тръпне в мен, старика белобрад.*

DCCXLV

*Когато бях дете, мечтаех да порасна.
Ей тъй, като заспя, младеж да се събудя,
а днес се чудя, как съдбата да заблудя
и в детство да превърна старостта ужасна.*

DCCXLVI

*Човек след време оства,
назад започва да „расте“
и както тялом, духом става
за втори (сeten) път дете.^[1]*

[1] Bis pueri senes. — Старите хора стават за втори път деца.
(лат.) ↑

DCCXLVII

*Тъй както бебето расте, света разкрива
и нови знания и сръчности добива,
тъй старият човек ги губи, и в забрава
надолу се смалява и се вденинява.*

DCCXLVIII

*Както детето, в полет устремен напред
рефлекси и умения развива,
тъй старецът ги губи във обратен ред,
и вдединен накрая си отива.*

DCCXLIX

*В сина си виждаш себе си наполовина,
във внука си, оставаш само четвъртина...
Така от теб накрая нищо не остава —
и с времето потъваши във забрава.*

DCCL

*Синът ти е до пет години цар;
От пет до пубертета — твой слуга,
но след това ти става пръв другар,
третирай го другарски до смъртта!*

DCCLI

*Мени се времето в процес необратим:
по нещо ни отнема, друго ни дарява.
Така и ние с него също се меним —
но докато ствареем, то не оставява.*

DCCLII

*Защо в живота всичко погрознява!
И агнето овца накрая става.
И милата девойка се превръща
в свадлива зла свекърва или тъща.*

DCCLIII

*Заприличахме на бледи негативи,
непригодни даже за портрет,
а и ние бяхме млади и красиви —
хора с тежест и с авторитет.*

DCCLIV

*На младини си личност, вдъхваш уважение —
другар, приятел, компаньон, колега и любим,
но остарееш ли, потъваш във забвение
и ставаш като въздуха прозрачен, невидим!*

DCCLV

*Не го съзнаваш, че си оstarял —
изтекъл е животът ти, човече.
Прост очевиден факт не си прозрял:
в трамвая ти отстъпват място вече!*

DCCLVI

*Логиката хем е тъжна, хем е проста;
стари сме и трябва да отстъпим вече поста;
Младежта едва ни чака, за да го поеме,
също както го поехме ний по наше време.*

DCCLVII

*Като скачени съда с дълголетен брак,
стареем с равно темпо в старост бледолика
и в крайна сметка, като се погледнем, пак
един за друг сме все тъй лика и прилика.*

DCCLVIII

*Ела със мен да се разходиме до пляжа,
догдето сме на крак, че време е дошло,
(не искам да те плаша, но ще ти го кажа)
когато ще сме приковани на легло.*

DCCLIX

*Злото без предупреждение пристига.
Днес си здрав, а утре, кой го знае как,
като по сюжет от медицинска книга
се оказва, че си заболял от рак.*

DCCLX

*Една след друга болестите ни превзеха.
Приличаме на вехта, цяла в кръпки дреха,
но не е дреха старостта, с одежда нова
да я сменим. За жалост не търпи обнова.*

DCCLXI

*Всеки ден по нещо ново се обажда:
„кръвно“, болка в кръста, диабетна жажда...
Как така ще карам старост безотрадна?
Някой божи ден съвсем ще се разпадна.*

DCCLXII

*Позвъняванията са все по-рядки,
разговорите — по-скучни и по-кратки.
Вайканията ни са дошли до гуша —
кой за болести е длъжен да ни слуша.*

DCCLXIII

*Всеки разговор ни носи все по-скръбни вести
и оплакванията ни стават все по-чести,
докато един от нас във недалечно време
няма да е вече жив, слушалката да вземе!*

DCCLXIV

*Лекарство за „сърце“ на шкафчето ме чака.
Добре ми действа, ала не е там проблема,
безпокоя се, че при някоя атака
навреме няма да успея да го взема.*

DCCLXV

*Събудих се сред нощ и дълго не заспах.
Край мен царяха гробна тишина и мрак.
Размислих се и ме облъха страх —
ако заспя, дали ще се събудя пак!*

DCCLXVI

*Сравnil бих здравето ни с въздуха незрим.
прахосваме го за пари, не го ценим,
но като го загубим, с никакви пари
не може да се върне и възстанови.*

DCCLXVII

*Прахосвах младост, здраве за пари!
Живурках и за черни дни пестях.
Сега, достигнал болни старини,
не ги пестя — купувам здраве с тях.*

DCCLXVIII

*„Висим“ пред лекарските кабинети —
смирени пътници към Оня Свят;
един след друг излизаме с „билети“,
но за различно време те важат!*

DCCLXIX

*Повика ме по име и при мен дойде,
със ръкостискане любезно се представи
и сякаш себе си видях във негово лице —
млад лекар... оптимист! И мъка ме задави.*

DCCLXX

*Без милост времето ни състари,
лицата ни набръчка и ослани,
но, Боже, как от бръчки и бразди,
кажи ни, да опазим паметта ни!*

DCCLXXI

*За лекар учих шест години цели,
да давам здраве, болни да церя,
в живота да ги връщам оздравели,
а не да ги изпращам от света.*

DCCLXXII

*Едничка жал ме мъчи напоследък,
че моя милост, в старост не дочака
да види онзи ден на истински напредък
за пълното изкореняване на рака.*

DCCLXXIII

*В лечебното изкуство има три неща:
лечителят и пациентът с болестта;
на лекаря се пада мисия велика,
без корист, с благородство да ѝери болника.*

DCCLXXIV

*Докрая болният със болестта се бори;
Дори когато с ужас разбере,
че губи битката и тя ще го пребори,
не вдига в отчаяние ръце.*

DCCLXXV

*Всеки иска дълго да живее —
вечната мечта на младостта!
Ала кой би искал да старее —
никой не обича старостта.*

DCCLXXVI

*Единствен начин дълго да живеем,
харесва ли ни или не,
е като примиренчески стареем,
със взор, отправен към стоте.*

DCCLXXVII

*Печалното не е в това,
че старостта се приближава,
печално е, че младостта
като роса се изпарява.*

DCCLXXVIII

*Не е печална старостта —
живота удължава;
Трагичното е, че и тя
за жалост преминава.*

DCCLXXIX

*Аз съм стар и няма за къде,
повече да оствалявам вече...
Остваляват младите мъже —
старостта им още е далече.*

DCCLXXX

*Оплакваме се, че ни старостта завея,
а тя е с висше отредена привилегия.
О, колко хора не достигнаха до нея! —
на тях е посветена моята елегия.*

DCCLXXXI

*Ти страдаш, че старееш, а мъка старостта е.
Неизлечима „болест“ и тъжен край вещае;
Да хленчим няма полза. С достойнство, с чест
срешни я!
Не е избягал никой от своята орисия.*

DCCLXXXII

*Кой старостта почита в наши дни!
Кой би се съжалил над теб, човече,
щом и сърцето ти изневери —
на стенокардни болки те обрече.*

DCCLXXXIII

*Да не почиташ възрастните хора,
то значи сутрин да рушиш дома,
във който вечер влизаш за отмора
и там намираш мир и сън в нощта.*

DCCLXXXIV

*Старите хора не могат, но знаят.
Кой им съветите не игнорира!
Дразнят го даже, но дойде ли краят,
тяхната липса тогава разбира.*

DCCLXXXV

*На стар човек какво се подарява?
Той има всичко — няма много дни;
Така че, нещо лично, за забава,
догде е жив, да му се наслади.*

DCCLXXXVI

*В живота всичко има своята цена.
Велик съдник отрежда нашите съдби
и той решава за житейските дела
с какво накрая всеки трябва да плати.*

DCCLXXXVII

*Дълбае капката по камъка студен
с упорство, с постоянство здравата и твърд;^[1]
тъй времето от нас отнема ден след ден...
От раждането сме обречени на смърт.*

[1] Guta cavat lapidem non bis, sed saepe cadendo. — Капката дълбае камъка с постоянно. (лат.) ↑

DCCLXXXVIII

*Как мога без да съм достигнал края,
без опит, само с разум, да позная
събитие, като смъртта голямо,
което мъртвите изпитват само!*

DCCLXXXIX

*Вървя, обзет от мисъл вездесъща:
„Отвъдното? Какво е то! Не знам“;
Не срещнах никой жив да се завръща,
за да разкаже, що ни чака там.*

DCCXC

*Човек в живота си от векове
повторно върши хиляди неща;
не може да повтори само две —
това са раждането и смъртта.*

DCCXCI

*Животът и смъртта са две страни
в безкраен кръговрат и оборот
и дойде ли смъртта, не се плаши,
че тя е друга форма на живот!*

DCCXCII

*Не зная нищо тъй подобно на смъртта,
както съня^[1], най-сладката почивка;
И тя е сън, но дълъг като вечността —
срешни я не със страх и с плач — с усмивка!*

[1] Nihil est morti tam simile quam somnus. — Нищо не е така подобно на смъртта като съня. (лат.) ↑

DCCXCIII

*Духът ми горд е пленник в старо тяло,
един ден Бог кафеза ще отвори
и като птиче, свобода познало,
ще лятне към небесните простори.*

DCCXCIV

*Смъртта е най-великият математик,
но никой нейните способности не тачи,
а тя в един-единствен съдбоносен миг
решава всичките проблеми и задачи.*

DCCXCV

*Старика дебне не една угроза.
Каквото и да прави, ще умре;
отслабне ли — от остеопороза,
пълнее ли — от „кръвно“ и „сърце“.*

DCCXCVI

*Подмолно всеки час ни наранява,
ограбва ни, живота ни скъсява
и няма за смъртта алтернатива —
последният от тях ни доубива.* [1]

[1] Omnes hore vulnerant, Ultima Hore Necat. — Всеки отминаващ час ни наранява; последният ни доубива. (лат.) ↑

DCCXCVII

*Щом мечката в съседите „играе“
и в нас ще дойде скоро, то се знае;
това, което тях ги сполетя
и нас грози. Въпросът е кога!*

DCCXCVIII

*Ний всички ще умреме, няма
алтернатива на смъртта;
ала утеша в тази драма
е, че не знаеме кога.*

DCCXCIX

*Към слънцето с въпрос отправих морни взори:
„Ще се завърнеш ли след ледената зима?“
„Аз винаги се връщам — то ми отговори,
но теб на този свят едва ли ще те има!“*

DCCC

*Помни смъртта, човече! [1]
Назад не ще се върнеш,
зашото кал си вече
и в прах ще се превърнеш.*

[1] Memento mori homine, quia pulvis est et in pulveris reveteris! —
Помни смъртта, човече, защото си прах и в прах ще се превърнеш!
(лат.) ↑

DCCI

*В леглото съм заченат и в него съм роден.
Тук в първата си младост изпитах любовта;
Потомци тук създадох и в тях обезсмъртен,
с изпълнен дълг ще легна и в него ще умра.*

DCCCII

*Неумолимо приближава краят.
Потъва тихо моят свят в забрава.
Деца на пляжа в пясъка играят —
светът не свърши с мен, в тях продължава.*

DCCCIII

*Старея... Вече ставам за боклука,
ала не свършва моят земен път —
животът ми прелива в двама внука,
те в бъдещето ще го пренесат.*

DCCCIV

*Ако те има, Боже, помогни ми,
в последния си земен ден и час,
пред свидни близки и деца любими
света с достойнство да напусна аз.*

DCCCV

*Успях достойно да живея —
достоен син, съпруг, баща...
Достойно с болести старея,
с достойнство искам да умра.*

DCCCVI

„Дойдох, видях и победих“.^[1]
От извора успехи пих
и искам, да умра така,
че мъртъв да не се червя^[2].

[1] Veni, vidi, vici — (лат.) ↑

[2] Spero sic moriar, ut mortuus non erubescam. — Надявам се да умра така, че мъртъв да не се червя. (лат.) ↑

DCCCVII

*Към родно място с болка тъпа
сърцето ме зове назад;
Там, где то ми е хвърлен пъпа,
там искам да ме погребат.*

DCCCVIII

*Ти, мое старо тяло вярно ми служи,
но преброени са съвместните ни дни;
отивам в онзи вечен тих небесен храм,
за да не се завърна никога от там.*

DCCCIX

*Преваля нощ... Свещта трепти, догаря.
Звездите гаснат в синьото небе.
Мил ангел Райските врати разтваря —
там моята душа да прибере.*

DCCCX

*Човешките проблеми с нас вървят —
разводи, болести, интриги, злоба...
Еднакви са за беден и богат
и рано или късно свършват в гроба.*

DCCCXI

*Крале, кралици... както всички простосмъртни хора
и те не са убягвали проблемите човешки —
разврат, интриги, болести и съдбоносни грешки,
и свършвали на ешафода или във затвора.*

DCCCXII

*Гробищата нямат нужда от ограда —
мъртвите от там не могат да избягат;
живите не се натискат и напрягат,
рано да отидат в Рая или в Ада.*

DCCCXIII

*Интриги, завист, злоба оставете,
веднъж прекрачите ли този праг!
Тук всички ний сме прах за богочете,
без разлика — приятел или враг.*

DCCCXIV

*Човече, виж, аз съм това,
което ти ще станеш — прах!
А ти сега си онова,
което аз до скоро бях.^[1]*

[1] Sum, quod eris, quod es, ante fui — Аз съм това, което ти ще бъдеш, а ти си това, което бях аз. ↑

DCCCXV

*Сентенциите нямат брой и чет
един живот за всички тях не стига;
създаваното векове наред
не може да поместиши в една книга.*

DCCCXVI

*Обръщам се към теб, правнуко нероден,
издънка бъдеща от древен род от село —
с надежда, че ще вземеш някой ген от мен
и ще довършиш поетичното ми дело!*

DCCCXVII

*Свърших книгата си и се питам
как се чувствам, щастие ли е това;
Мисля кратко и пред себе си отчитам:
щастие не е, но задоволство — да!*

ПОСЛЕСЛОВ

*„Четенето е създаване на собствени мисли
с помощта на мислите на другите хора“.*

Н. А. Рубакин

Замисляли ли сме се някога колко хора са преминали на тази земя, от появата на человека до наши дни? И как всеки е допринесъл, малко или много, за утвърждаването на колективната човешка мъдрост, с общи морални светски норми, правила и закони? Възможно ли е все още в 21 век да добавяме към тях нови оригинални мисли и мъдрости, когато всичко е било изказано, многократно повтаряно, избистрено, шлифовано и записано от нашите предци?

Струва ми се, че отговорът е: Не! Тогава? Какво остава за мен, обикновения човек? Да ги повтарям и модифицирам по форма, според моя вкус, като запазя съдържанието им, да ги изтръгна от забвението им, защото, не докоснати от времето, те имат вечно общочовешко звучене и днес, в епохата на техническата революция, когато с модернизацията на живота моралът постепенно отмира.

От друга страна често се питам: Кой съм аз? Като човек, като личност, като съдържание. Кое в мен е „мое“ и кое „чуждо“, придобито? Говоря език, който съм научил от майка ми („матерен“ език); чета и пиша на азбука, която е създадена от братята Кирил и Методий; Учил съм предмети, науки, медицина... всичко ми е било дадено на готово в училището и в университета; Прочел съм стотици, хиляди романи, поезия, вестници, списания... написани и сътворени от други хора. Моите знания, начин на мислене, моята същност е оформена от обществото, аз съм негов продукт. В моето съзнание и подсъзнание лежат мислите на всички тези предци, живели векове преди мен. И когато отворя уста или започна да пиша, аз, като тихен събирателен образ, изразявам техните мисли, идеи, съждения.

Така че, преразказвайки чуждите мисли, които съм прочел, чул и запомнил през моя живот, някои видоизменени, перифразирани, дори изопачени, не мога да претендирам, че те са мои. Аз мога да правя само умозаключения от съжденията, но е съмнително доколко имам право да твърдя, че и те са мои, собствени. И се питам: всичко, което написах в тази книга, като го опресних, модернизирах в стихотворна форма и възкресих от вековния прах за нов живот, не е ли по същество plagiatство?! Може би! Но това се отнася и за моите предци, те са го вършили по същия начин. Така са се оформили през вековете общочовешките мъдрости. Така мислите и опита са се предавали и предават от поколение на поколение. И границите между оригиналност и plagiatство се размазват и изчезват. Или почти!...

P.S. С тази книга искам да почета паметта на баща ми, от когото съм научил много мъдри мисли и съвети, и от когото черпех вдъхновение за написването ѝ.

Издание:

Автор: Борис Младенов — Young

Заглавие: Мисли, надживели вековете

Издание: първо

Издател: „Фабер“

Град на издателя: Велико Търново

Година на издаване: 2016

Тип: Стихосбирка

Националност: българска

Печатница: Издателство „Фабер“

Редактор: Христо Мандев

Коректор: Христо Мандев

ISBN: 978-619-00-0380-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4488>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.